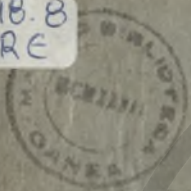

398.8
CRE

Handwritten signature and date: 1999/11/19

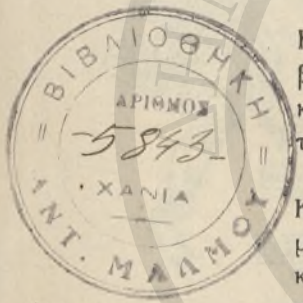
CRETAN MANDINADES

Thalia Laisis
Sept. 1955

Ένα μεγάλο γεγονός
γίνεται την ημέρα
στο "Ακρον συνεδρίασιν
έχει η Νεολαία.

Και με καμάρι οι γονείς
βλέπουνε τὰ παιδιά τους
και πώς διακονίζονται
τὰ ἦθη τὰ δικά τους.

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
— ΧΑΝΙΑ —
Αρ. βιβλ. <i>4599</i>
Χρονολ. Εισαγ. <i>27-9-80</i>
Αρ. <i>398.3</i> <i>ΟΒΕ</i>

Και την εὐχή τους δίνουνε
μέσα ἀπὸ την καρδιά τους
και ἐνωμένα θέλουνε
νὰ βλέπουν τὰ παιδιά τους.

///-IX-4///

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Canto

A musical score consisting of four staves. The top two staves are for vocal parts, with the word "Canto" written above the first staff. The bottom two staves are for piano accompaniment. The music is written in a key signature of one flat and a 2/4 time signature. The score includes various musical notations such as notes, rests, and dynamic markings.

АННОТИРОВАНА БИБЛИОТЕКА

This publication is dedicated to the first Pan Cretan Youth Conference of July 1, 1949 at Akron, Ohio. It is compiled and published by the Pan Cretan Youth Organization of America for the purpose of appropriating funds for the X-Ray Mobile Unit of the Venizelos Sanatorium at Herakleion, Crete.

The Committee is indebted to original poets and to those who handed down to us the works of former generations. It also thanks its inspirers and supporters without whose encouragement this work would not have been successfully completed. The astonishing fact that the book is requested by the Youth indicates that the immortal Cretan spirit prevails in the younger generation and is as vital now as ever before. Let us hope that this fine effort will be followed by many others, even finer, greater and more worthy of the incomparably high Cretan ideals.

— Committee —

Helene Pandelakis, Chairman

Chrysie Mamalakis

Audrey Zardes

George Hatzakis, Artist

Hellenic Printing Co.

New York, N. Y., May, 1951

ΚΡΗΤΙΚΟΣ ΥΜΝΟΣ

1.

Μέσ' τὸ αἷμα βουτημένη
μὲ πληγαῖς νωπαῖς ἀκόμα,
ἀπ' τῆς Κρήτης τ' ἅγιο χῶμα
ἐπετάχθ' ἡ Λευθεριά.

Κι' ἀγκαλιάζοντας τὴ Δόξα
τὴ δαφνοστεφανωμένη
πέρνει δρόμους κι' ἀνασταίνει
πολιτείας καὶ χωριά.

2

Χαιρετοῦν τὸν ἔρχομό τους
βροντερόφωνα τουφέκια,
κι' ἀστραπὲς κι' ἀστροπελέκια
χύνουν λάμψι περισσή.

Καὶ φωνὴ παλληκαρίσια
ἀπ' τὴν Ἰδη κατεβαίνει
Χαῖρε, Κρήτη, ἀνδρειωμένη,
Χαῖρ' ἐλεύθερο Νησί.

ΚΡΗΤΙΚΟΝ ΕΜΒΑΘΗΡΙΟΝ

1.

Ἄπο φλόγες ἡ Κρήτη ζωσμένη
τὰ βαρειά της τὰ σίδερα σπα
καὶ σὰν πρῶτα πετιέται χτυπᾶ
καὶ γοργῇ κατεβαίνει.

2.

Μὲ μεγάλο θεώρατο δόρυ
ὄλη νειάτα πετᾶ καὶ ζωὴ
καὶ σὲ τόση φωτιά καὶ βοή
τρέμουν δάση καὶ ὄρη.

Κρήτη, αὐτοῦ ποῦ στέκεσαι
σάν φωτεινὴ λαμπάδα
σάν ἡρωίδα πολεμᾶς
γιὰ τὴν Μητέρα Ἑλλάδα,

Θὰ τὸ φωνάξω ν' ἀκουστῇ
σὲ ὄλο τὸν πλανήτη
σκύψετε ἀνθρώποι καὶ θεοὶ
γιὰ νὰ περάσ' ἡ Κρήτη.

Ἑλλάδα δὲν σκλαβώνεσαι
γιατ' ἔχεις καὶ τὴν Κρήτη
ὅπου φωλιάζει ἡ Ἑλευθεριά
ψηλὰ στὸν Ψηλορείτη.

Ἡ ἱστορία ἔγραψε
πολλὰ γιὰ τὴν Ἑλλάδα
πάντα θὰ μένη ἀθάνατο
τὸ ΟΧΙ τοῦ σαράντα.

Κρήτη, μητέρα λεβεντιάς
καὶ τῆς Ἑλευτερίας
γεννήτρα τοῦ Λευτέρη μας
καὶ τῆς Δημοκρατίας.

Τὰ Κρητικὰ τὰ χώματα
ὅπου καὶ νὰ τὰ σκάψης
αἷμα θὰ βρῆς παλληκαριοῦ
κόκκαλα θὰ ξεθάψης.

Βάσανα, πίκρες, τύραννα,
φόβοι, τρόμοι καὶ πάθη
καῦμοί, κίνδυνοι καὶ δεινὰ
Κρήτη μου τάχεις πάθει.

Ἕνας θωμὸς τῆς λευτεριάς
ὁ γέρος Ψηλορείτης
κι' εἶναι τῆς δόξας γιὰ φωλιά
κάθε χωριὸ τῆς Κρήτης.

Τῆς Κρήτης τὸ ψηλὸ βουνὸ
τὸ λένε Ψηλορείτη
κι' ὁ ἀετὸς τῆς Λευτεριᾶς
εἶν' τὰ παιδιὰ τῆς Κρήτης.

Κρήτη θὰ πῆ ἕνας βωμὸς
μιὰ ἐκκλησίᾳ μεγάλη
ποῦ προπαγάνδα δὲν χωρεῖ
καὶ μόλυσμα δὲν πιάνει.

“Ὅποιος δὲν εἶναι μερακλῆς
καὶ στ' ἄρματα τεχνίτης
δὲν ἠμπορεῖ νὰ κατοικῆ
εἰς τὸ νησὶ τῆς Κρήτης

Κρήτη τὰ παλληκάρια σου
καὶ γιάντα τὰ ξορίζεις
ἢ ξενητεῖὰ τὰ χαίρεται
κι' ἐσὺ τὰ λαχταρίζεις.

Ἄνοιξατε τοὺς τάφους σας
Γερμανοσκοτωμένοι
νὰ δῆτε τὴν πατρίδα μας
ποῦναι ἐλευθερωμένη.

“Ὅποιος φοβᾶται τὴ φωτιά
τῆς μπάλας τὸ ντουμάνι
ἀφίνει τὴν πατρίδα του
καὶ τοῦ τὴν παίρνουν ἄλλοι.

Χριστέ μου πῶς μ' ἀρέσουνε
τὰ δένδρα ὅταν ἀνθοῦνε
καὶ τὰ παιδιὰ τῆς Κρήτης μας
ὅταν μονομεργιοῦνε.

Κι' ὅσοι μποροῦν στὴν Κρήτη μας
κουτσὰ στραβά νὰ ζοῦσι
ἄς χαίρωνται τὰ κάλλη της
κι' ἄς μὴ ξενητευθοῦσι.

Καλῶς ἦρθαν τὰ σύννεφα
καὶ φέραν τὸν ἄερα
καὶ φέρανε τὸν φίλον μας
ποῦτον μακρὰ στὰ ξένα.

Χίλια καλῶς ὠρίσετε,
χίλια καὶ δυὸ χιλιάδες
κι' ὁ κάμπος μὲ τὰ λούλουδα
καὶ μὲ τὰ πρασινάδες.

Σ' αὐτὸ τὸ σπίτι ποῦρθαμε
πέτρα νὰ μὴν ραγίσῃ
κι' ὁ νοικοκύρης τοῦ σπιτιοῦ
χρόνια πολλὰ νὰ ζήσῃ.

Ἐμεῖς ἐπὰ δὲν ἦρθαμε
νὰ φάμε καὶ νὰ πιοῦμε
παρὰ σᾶς ἀγαπούσαμε
κι' ἦρθαμε νὰ σᾶς δοῦμε.

Χίλια καλῶς τὸ θρήκαμε
τοῦ φίλου μας τὸ σπίτι
ὁπούχει τὸν αὐγερινὸ
καὶ τὸν ἀποσπερίτη.

Χίλια καλῶς ὠρίσανε
οἱ φίλοι οἱ ἐδικοί μας
κι' ἂν δὲν χωροῦν στὸ σπίτι μας
πάνω στὴν κεφαλή μας.

Εὐχαριστῶ σου φίλε μου,
πολὺ εὐχαριστῶ σου
καὶ στὶς δικές σου τὶς χαρὲς
ἀνταμοιβὴ χρωστῶ σου.

Κι' ὁ βασιληᾶς ποῦν βασιληᾶς
κι' ὀρίζει τὰ νησιά μας
δὲν ἔχει τὴν παρέα μας
οὔτε τὴν συντροφιά μας.

Γλεντᾶτε νιοί, γλεντᾶτε νιῆς
γιατ' ὁ καιρὸς διαβαίνει
κι' ὅποιος θὰ μπῆ στὴν μαύρη γῆ
πίσω δὲ ξαναθγαίνῃ.

Γλεντίζετε τὰ τὰ κορμιὰ
ψηφᾶτέ τὰ τὰ νειῶτα
γιὰ δὲν ξαναγυρίζουνε
σάν τοῦ Μαγιοῦ τὰ χόρτα.

Τοῦτος ὁ κόσμος μάτια μου
μοιάζει τοῦ περιστρόφου
τὸ φάε, πιέ καὶ γλέντισε
εἶν' ἢ ζωῆ τοῦ ἀνθρώπου

Κι' ἀφοῦ ὑπάρχει θάνατος
καὶ τὸ κορμί θὰ λυώση
τί νὰ τὴν κάμω τὴν ζωὴ
ἂν εἶναι κι' ἄλλη τόση.

Ἦθελα νᾶμουν ὠμορφος,
νᾶμουν καὶ παλληκᾶρι
νᾶμουνε καὶ τραγουδιστῆς
δὲν ἤθελ' ἄλλη χάρη.

Ἡ λεβεντιὰ στὸν ἄνθρωπον
εἶναι μιὰ περιουσία
σάν τὰ κεριά ποὺ ἀνάθουνε
μέσα στὴν ἐκκλησία.

Ἄνάθεμα τὴν τύχη μου
πὼς μ' ἔχει καταντήσει
μιὰ ὥρα δίχως θάσσανα
δὲν θέλει νὰ μ' ἀφίση.

Ὡς κι' ὁ Θεὸς εἶν' ἄδικος
καὶ θὰ σᾶς τ' ἀποδείξω
ἀφοῦ μᾶς δίνει τὴν ζωὴ
γιατὶ τὴν παίρνει πίσω

Ὁ κόσμος εἶναι μάτια μου
σφαῖρα ἔναι καὶ γυρίζει
κι' ἄλλους ψηλά—ψηλά πετᾷ
κι' ἄλλους θαθειά γκρεμίζει.

Μὴν κάνης μὴ σοῦ κάνουνε,
μὴν πῆς νὰ μὴ σοῦ ποῦνε
σὲ ξένες πόρτες κουρουναῖς
κι' οἱ δικές σου σποῦνε.

Πάντα ψηλά στέκ' ἡ κορφή
ἂν εἶν' καὶ χιονισμένη
τὸ θράχο δέρνει ἢ θάλασσα
μὰ πάντα θράχος μένει.

Μὲ τὸ σιγὸ-σιγὸ νερὸ
φυτρώνει τὸ ραδίκιο
κι' ἀγάλι-ἀγάλι θρίσκειται
τοῦ καθενὸς τὸ δίκηο.

Ὅλα στὸν κόσμο μάταια
ὄλα χωρὶς θεμέλια
ὄρες μοῦ φέρνουν δάκρυα
ὄρες μοῦ φέρνουν γέλοια.

Ἄχερα ρίχνω στὸν γυαλὸ
βαρειὰ ἔναι καὶ θουλοῦνε
κι' ἄλλοι, μολύβια ρίχνουνε
πουλιὰ ἔναι καὶ πετοῦνε.

Τὴν κλεῖδα τῆς καρδιᾶς σου
μὴν δίνης σπὸν καθένα
σπανίως εἶναι ἀσφαλῆ
τὰ μυστικὰ στὰ ξένα.

Τὰ πάθη μου πληθύνανε
σὰν τοῦ γιαλοῦ τὸν ἄμμο
μὰ σὰν μοῦ τῶδωκε ὁ Θεὸς
τί νὰ μπορῶ νὰ κάμω.

Ὁ ἄνθρωπος στήν ξενητιά
τίποτα δὲν κερδίζει
μόνο καῦμούς καὶ θάσανα
τὸ στήθός του γεμίζει.

Μοιάζει ἢ ζωὴ σάν ὄνειρο
πού σάν ξυπνύσεις σβύνει
εἶν' ὄπτασία ἀληθινὴ
πού δὲν μπορεῖ νὰ μείνη.

Μὴν ἀπατάσαι ἄνθρωπε
μὰ στή ζωὴ ἐτούτη
ἢ εὐτυχία βρίσκεται
μονάχα μὲ τὰ πλούτη.

Τύχη δυὸ λόγια θὰ σοῦ πῶ
μὲ μάτια δακρυσμένα
τί σοῦκαμα ἢ δύστυχη
καὶ τάχεις μετ' ἀμένα.

Βασανισμένο μου κορμί,
τυραννισμένο σῶμα
καλλιὰ 'το νάσουνε στή γῆς
νὰ σ' ἔτρωγε τὸ χῶμα.

Βάστα καλὸ λογαριασμὸ
σοῦλεγα κάθε μέρα
μὰ σὺ 'παίρνεις τὰ λόγια μου
καὶ τᾶδινες τ' ἀγέρα.

Ὅσο θραδυάζει σκοτεινιά
καὶ δὲν θωροῦν τὰ μάτια
γίνεται τὸ κορμί βαρὺ
κι' ἡ καρδιά κομμάτια.

Στὸν πόνο σου πονῶ κι' ἐγὼ
σὴ λύπη σου λυποῦμαι
καὶ σὴ στενοχωρία σου
κι' ἐγὼ στενοχωροῦμαι

Μέρα καὶ νύχτα θάσασα
πρωτὶ καὶ θράδου πόνους
πέστε μ' ἂν εἶναι αὐτὴ ζωὴ
κι' ἂν θὰ θαστάξῃ χρόνους.

Μὰ πλούσιος μὰ ἄμορφος
μὰ βασιληᾶς μὰ δοῦλος
ἀπὸ τὸ ἴδιο κόσκινο
περνᾶ ὁ κόσμος οὐλος.

* Ἄνοιξε μνήματα νὰ δῆς
κόκκαλα βασιληάδων
νὰ δῆς ἂν διαφέρουνε
ἀπὸ μᾶς τῶν φουκαράδων.

Σὲ φίλο νὰ μὴ θαρευτῆς
ποτέ τὸ μυστικό σου
φίλος σὲ φίλο θὰ τὸ πῆ
κι' εἶναι κακὸ δικό σου.

Τὸν ἔρωτα δικάσανε
σάν τὸν ληστή στὸ τμήμα
τώρα ἢ ἀγάπη δὲν νικᾷ
μόνο νικᾷ τὸ χρῆμα.

Στὴν γλάστρα τῆς ὑπομονῆς
φυτεύω τὴν ἐλπίδα
καὶ τὴν ποτίζω δάκρυα
μέχρι νὰ θγάλη φύλλα.

Θεέ μου τὰ χαμηλὰ κλαδιὰ
καὶ γιάντα τὰ ψηλώνεις
καὶ κεῖνα τὰ ψηλότερα
γιατὶ τὰ χαμηλώνεις.

Πολλές χαρὲς ἔχ' ἡ ζωὴ
μὰ δὲν μοιράζει δίκηα
μοιάζει μὲ κῦμα ποῦ σκορπᾷ
στὴν ἀμμουδιὰ τὰ φύκια.

Ποτέ σου μὴν περιφρονεῖς
τὰ κάτω σκαλοπάτια
γιατὶ σ' αὐτὰ πρωτοπατῆς
καὶ θγαίνεις στὰ παλάτια.

Χαίρεστε νειοί, χαίρεστε νειές
χαίρεστε παλληκάρια
κι' ἐγὼ τοῦ χάρου τοῦβαλα
σίδερα στὰ ποδάρια.

Ἄφ' ὅτου ἐγεννήθηκα
κοντεύγω νὰ γηράσω
δὲν ἐνθυμοῦμαι νὰ χαρῶ
μήτε καὶ νὰ γελάσω.

Ἐχეთν τὴν ὑπομονὴ
κι' ἔχε καὶ τὴν ἐλπίδα
καὶ μὲ καιρὸ τὸ γιασεμὶ
ἀνθεὶ καὶ θγαίνει φύλλα.

Τί νὰ τῆς πῶ τῆς μοίρας μου
ἂν μοῦφταιξε κ' ἐκείνη
πάλι κι' ἂν μοῦφταιξ' ἄνθρωπος
ὁ Θεὸς νὰ τὸν ἐκρίνη.

Μὲ πόνους ἐγεννήθηκα
μὲ πάθη θ' ἀποθάνω
καὶ πάθη θὰ ἐπιγραφοῦν
στὸν τάφο μου ἀπάνω.

Ὁ κόσμος μὲ τὰ θάσσανα
εἶν' ἀνακατωμένος
καὶ δὲν εὐρίσκειτ' ἄνθρωπος
νᾶν' εὐχαριστημένος.

Ὅλα τοῦ κόσμου τὰ καλὰ
νὰ τάχω δὲν τὰ θέλω
ἄς ἔχη ὁ κόσμος τὰ καλὰ
καὶ γὼ αὐτὸ πὺ θέλω.

Ποιὸς πλούσιος ἀπόθανε
κι' ἐπῆρε θιὸς μαζύ του
μόνο τρεῖς πῆχες σάβανο
ἐντύσαν τὸ κορμί του.

Ποῦ μ' ἀγροικᾶ νὰ τραγουδῶ,
λέει: «χαρὰ σ' ἐκεῖνο»
καὶ ποῦ νὰ ξέρῃ καὶ κανεὶς
πόσα φαρμάκια πίνω.

Τὸ ἄχ, τὸ βάχ' τ' ἀλλοίμονο
καὶ ἡ ἀπελπισία
ἐκάμανε τὸ στῆθός μου
μόνιμη κατοικία.

Πονόμετρο δὲν θρέθηκε
ποῦ νὰ μετρᾶ τὸν πόνο
γι' αὐτὸ τονε γνωρίζουνε
ὅσοι τὸν ἔχουν μόνο.

Κακὴ καρδιά φύγ' ἀπὸ πᾶ
κι' ἄμε κι' ἄλλου καὶ κάτσε
κι' ἄμε κι' ἄλλοῦ καὶ φώλιασε
κι' ἐγὼ θαρέθηκά σε.

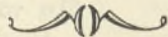
Σκάσε καρδιά μου, πλάνταξε
γίνου χίλια κομμάτια
κ' ἐκεῖνο ποῦ δὲν ἤλπιζα
τὸ ὕδαν τὸ δυό σου μάτια.

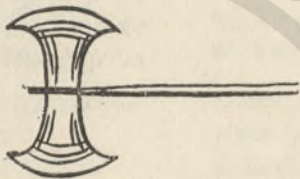
Στὸν ἄδη μὲ πηγαίνουνσι
κι' οὔλοι οἱ νεκροὶ φωνάζουν:
ἐμεῖς δὲν θέλουμε ψυχές
ποῦ βαρειαναστενάζουν.

Τῆς τύχης μ' ἔκαμ' ἀγωγή
κι' ἡ τύχη μου ἐμένα
ὅ,τι παθαίν' ὁ ἄνθρωπος
τῷχει ὁ Θεὸς γραμμένα.

Ἡ ξενητεία κι' ἡ ὄρφανιά,
ἡ πίκρα κι' ἡ ἀγάπη
στὴν ζυγαριὰ τὰ βάλασι
βαρύτερ' ἢ ἀγάπη.

Ἡ ξενητεία κι' ἡ ὄρφανιά
κι' ἡ πίκρα τοῦ θανάτου
τὰ τρία ζυγίστηκαν:
κι' ἡ ξενητεία βαρειά 'το.

Ψιλομελαχροينوῦλα μου
πού τῶθρες τὸ μελάνι
κι' ἔβαψες τὰ χειλάκια σου
καὶ θὰ μὲ κουζουλάνης.

Μελαχρονό μου πρόσωπο
τοῦ οὐρανοῦ καθρέπτῃς
σαράντα ὄρες νηστικὸ
μ' ἕνα φιλι μὲ θρέφεις.

“Ὅταν σὲ γέννα ἢ μάννα σου
ὅλα τὰ δένδρ' ἀνθοῦσαν
καὶ τὰ πετούμενα πουλιά
ἐγλυκοκελαηδοῦσαν.

Λεβέντισσα 'σε μάτια μου,
λεβέντικα χορεῦεις
λεβέντικα πατεῖς τῆ γῆς
καὶ δέν τὴν χωρατεύεις.

Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ θάλασσα
σοῦ ἔδωσαν τὸ χρῶμα
καὶ συγκινεῖς κάθε καρδιά
καὶ πεθαμένο ἀκόμα.

Δὲν ἔπρεπε ἡ μαννοῦλά σου
στὸν κόσμον νὰ σὲ φέρῃ.
γιατὶ εἶσαι τόσο εὐμορφη
ποῦ δὲν σοῦ θρῖσκει ταίρι.

Τὰ μάτια σου τὰ εὐμορφα
ποῦναι γεμάτα χάρη
μοιάζουνε σὰν τὴν ἑλῆα
ποῦ εἶναι στὸ κλωνάρι.

Μὲ τὸν ἀέρα πέφτουνε
τὰ φύλλα τοῦ πλατάνου
χαρῶτα ἐγὼ τὰ μάτια σου
παιγνίδια μου τὰ κάνουν.

*Αγάπησα καὶ θ' ἀγαπῶ
τὸ ἄνθος τῶν ἀνθέων
ἢ τύχη μου μὲ ἔρριξεν
σὲ ἄγγελον ὠραῖον.

Μάτια μου, μάτια, μάτια μου,
τῶν ἁματιῶν μου μάτια
τὰ μάτια μου δὲν εἶδανε
σὰν τὰ δικά σου μάτια.

"Αχ, ὠραῖό μου κορμί
καὶ εὐγενικό μου πάσο
τὰ νειᾶτα μου δὲν τὰ ψηφῶ
γιὰ σένα νὰ τὰ χάσω.

Δὲν φταίω ποῦ σ' ἀγάπησα
τὰ κάλλη σου εἶν' αἰτία
φταίει ὁ Θεὸς ποῦ σ' ἔπλασε
δὲν ἔχω ἁμαρτία.

Τὰ μάτια σου τὰ μάτια μου
ἔταν συναντηθοῦνε
γλυκὲς ποῦ εἶναι οἱ στιγμὲς
μὰ γρήγορα περνοῦνε

Χαρῶ τα ἐγὼ τὰ μάτια σου
πὼς τᾶχης μαθημένα
ποῦ κάνουν πὼς θωροῦν ἄλλοῦ
κι' αὐτὰ κυττοῦν ἐμένα.

Γίνου στὸν κάμπο λεμονιά
κι' ἐγὼ στὰ ὄρη χιόνι
νὰ λυώνω νὰ ποτίζωνται
οἱ τρυφεροί σου κλῶνοι.

Ἄχι γιὰ μιὰ μελαχροινὴ
μαλώματα τὰ παίρνω
λένε μου νὰ τὴν ἀρνηθῶ
μὰ γὼ καλιὰ πεθαίνω.

Χαρὰς τον, Παναγία μου,
αὐτὸν ποῦ θὰ σὲ πάρη
γιατὶ θὰ στεφανώνετε
μὲ γιασεμιοῦ κλωνάρι.

Ὁ ποταμὸς σέρνει κλαδιὰ
κι' ἡ θάλασσα καράβια
κι' ἡ κόρη μὲ τὰ νάζια τῆς
πλανᾶ τὰ παλληκάρια.

Πάλι γιὰ τῆς μελαχροινὲς
θὰ πῶ μιὰ μαντινάδα
γιατ' ἀπὸ κείνη τὴν μεργιὰ
ἔχω μιὰ φιλενάδα.

Ἄσπρες κατάσπρες κάθονται
δώδεκα στὴν ἀράδα
καὶ μπῆκε μιὰ μελαχροινὴ
καὶ τσ' ἔκαμε στὴ μπάντα.

Ἄγγελοτορнисμένη μου
καὶ λαμπαδοχυτή μου
καὶ κρυσταλομπρατσάτη μου
καὶ νάσουνα δική μου.

Μελαχροινό μου πρόσωπο
ὅταν θὰ θγῆς τὸ θράδου
ἀποθαμένους καὶ νεκρούς
σηκώνεις ἀπὸ τὸν ἄδην.

Ἄσπρη κατάσπρη δὲν φελᾶ
σάν δὲν μελαχροινίζει
κι' ὅταν θὰ τῶχη ἢ ὄψι της
νά ροδοκοκκινίζει.

Ἰντα τὰ θέλεις τὰ λεπτά
καὶ τὰ ψηλά παλάτια
τίποτα δὲν ἀξίζανε μπροστά
στά δύο σου μάτια.

Μελαχροινό μου πρόσωπο
τοῦ οὐρανοῦ καθρέπτῃς
σαράντα ὄρες νηστικός
μ' ἓνα φιλι με θρέφεις.

Μελαχροινό μου πρόσωπο
πλασμένο με μαγνήτη
ὅπου τραβᾶς τὸν ἄνθρωπο
σάν ψάρι μέσ' τὸ δίχτυ.

Ψηλὸ κυπαρισσάκι μου
σεῖσου καὶ θγάλ' ἀέρα
νά κελαϊδήσουν τὰ πουλιά
νά ξημερώσ' ἡ μέρα.

Ὅμορφη ποῦσαι μάτια μου
κι' ἔχεις περίσσια χάρη
σάν τῶν Χανιῶν τὴν ἀγορά
πού δὲν ὑπάρχει ἄλλη.

Φόρα τὰ μαῦρα, φόρα τα
γιατί σου πᾶνε τρέλλα
καί μέ τὰ μαῦρα μιὰ θραδυὰ
στήν κάμαρά μου ἔλα.

Μέτρησε νύκτα τ' ἄστρη σου
κι' ἄν λείπει ἕνα ζευγάρι
ρώτησ' ἑμένα νά σου πῶ
πιὰ κλέφτρα τάχη πάρει.

Ἡ ἀγάπη μου σοῦ τᾶκλεψε
καί τᾶβαλε γιά μάτια
κι' ὅταν γυρίσω νά τήν δῶ
μέ κάνουνε κομμάτια.

Ὡμορφο ποῦναι τ' ὦμορφο
ἐννιά φορές καί δέκα
ὅταν θέ νά ταιριάξουσιν
ὁ ἄντρας καί ἡ γυναῖκα.

Ἡ λεβεντιά 'ναι μιὰ πληγή
πού πάντα αἷμα τρέχει
Θεέ μου πῶς τήν νταγιαντᾶ
ἐκεῖνος πού τήν ἔχει.

Τι νά τὸ κάμ' ἢ μάννα σου
τήν νύχτα τὸ λυχνάρι
ἄφοῦ 'χει μέσ' στοῦ σπίτι της
τὸν ἥλιον καί φεγγάρι.

Βασιλοπούλα, νᾶσουνα
δέν θᾶχες τέτοια χάρι
νά σοῦ ζυγιάζουν τὸ φιλι
μέ τὸ μαργαριτάρι.

Ἐπήρανε τήν πέρδικα
τήν πενταπλουμισμένη
κι' ἀφήσανε τήν γειτονιά
σάν χώρα κουρσεμένη.

Ὁμορφο ποῦναι τ' ὠμορφο
πέντε φορές καί δέκα
στόν κόσμον ὠμορφότερο
εἶν' ἢ σεμνή γυναῖκα.

Ἀηδόνι μου γλυκόφωνο
πρασινο-πτερουδάτο
πού ἔχεις τὸν αὐγερινὸ
στά φρύδια σ' ἀποκάτω.

Ροδιά μου καταπράσινη
μέ τετρακόσια ρόδια
ὠμορφή ποῦσαι στή θωριά
μὰ ψεύτικη στά λόγια.

Σάν περιστέρι περπατεῖς
πετᾶς σάν χελιδόνι
γιατί δὲν ξεύρεις ὁ σεβντᾶς
ἀκόμη πὼς πληγώνει.

Ἦθελα νάμουν ὠμορφος
νάμουν καί παλληκάρι
νά τραγουδοῦσα κι' ὠμορφα
δὲν ἦθελ' ἄλλη χάρη.

Ρόδα καί τριαντάφυλλα
κι' ἄνθη τοῦ Παραδείσου
ἐσύναξεν ὁ ἔρωτας
κι' ἐπλασεν τὸ κορμί σου.

Στὸ μπόϊ εἶσαι μέτρια
στά κάλη ἴσαι γεμάτη
ὡσάν τὸ κιτρολέμονο
εἶσαι πουλί μ' ἀφράτη.

Εὐγενικὰ πατήματα
πού τᾶχει τὸ κορμί σου
κι' ἄς ἔγερνα τὸ φέσι μου
πάνω στή κεφαλή σου.

Σάν περπατεῖς οἱ στράτες σειοῦν
καί τὰ κλαδιά φουντώνουν
καί τὰ πουλάκια πού πετοῦν
κι' ἐκεῖνα καμαρώνουν.

Μέ τ' ἄσπρα εἶσαι τσελεπῆς
καί μέ τὰ μαῦρ' ἀφέντης
καί μέ τὰ χρυσογάλανα
αὐγερινός πού φέγγεις.

“Ολος ὁ κόσμος νά μ' ἀρνηθῆ
κι' ἐσένα νάχω μόνο
ἀφοῦ ἐσύ μέ ἀγαπᾶς
ποτέ δέν ἔχω πόνου.

Μές στῆς ζωῆς τήν ἔρημον
στήν θλιθεράν πορεία
τῆς σταθεράς ἀγάπης σου
ζητῶ τήν συνοδείαν.

Ἡ ὠμορφιά στόν ἄνθρωπο
νά ἔχη καί νοῦ καί χάρι
πουλιέται καί ζυγίζεται
μέ τὸ μαργαριτάρι.

Κυρά μαρμαροτράχηλη
καί καστανομαλλοῦσα
ὅταν σ' ἐγένν' ἡ μάννα σου
τ' ἀηδόνια κελαῖδούσαν.

Θά σ' ἀγαπῶ, θά σ' ἀγαπῶ
ὥσότου σ' ἀποχτήσω
τὸ αἷμα τῆς καρδούλας μου
γιά σένα θά τὸ χύσω.

Τὸ ἄστρο πού ἀγάπησα
δέν θά τὸ μαρτυρήσω
γιατί θά σβύσῃ κι' ἔπειτα
δέν θά μπορῶ νά ζήσω.

Σάν ἔκαμες ἀπόφαση
φῶς μου νά μ' ἀγαπήσης.
θάστα την τὴν ἀγάπη μας
καὶ μὴ μὲ λησμονήσης.

Γνωρίζω τὴνε τὴν ματιὰ
ποῦναι γιὰ τὴν ἀγάπη
γιατὶ σάν ἀστραπτὴ περνᾷ
κι' ὄλα τὰ μέρη θλάπτει.

Ἔχει ἡ καρδιά μου μέσα της
μία καρδιά ἄλλη
καὶ μέσα τὴν ἀγάπη μας
γραμμένη καὶ φυλάει.

Ρωτοῦσι με ἂν σ' ἀγαπῶ
κι' ὅμως ἐγὼ σιωπαίνω
τὸν θησαυρό του ποιὸς μπορεῖ
νά πῆ ποῦχει κρυμμένο.

Τὸ κάστανο θέλει κρασί
καὶ τὸ καρύδι μέλι
καὶ τὸ κοπέλλι κοπελλιὰ,
κι' ἡ κοπελλιὰ κοπέλι.

Ἦπια κρασί κι' ἐμέθυσα,
ρακὴ κι' ἐλώλανέ με
κι' εἶδα καὶ τὴν ἀγάπη μου
κι' ἀποκουζούλανέ με.

Σὲ ἀγαπῶ, σὲ ἀγαπῶ
σὲ ἀγαπῶ τοσοῦτως
ὅσον ποτὲ φιλάργυρος
ἀγάπησε τὸν πλοῦτο.

Σὲ ἀγαπῶ ὡς ἀγαπᾷ
ἡ χρυσαλλίς τὰ ἄνθη
σὲ σένα ἐδοκίμασα
τὸ τί ἐστὶ ἀγάπη.

Κοιμῶμαι κι' ὄνειρεύομαι
πῶς σέ φιλῶ στό στόμα
ξυπνῶ καί νοιώθω τὸ φιλι
στά χεῖλη μου ἀκόμα.

Σάν θέλεις ν' ἀγαπιόμαστε
κρυφά ἴπὸ τσί γειτόνους
θάλε μηλιά στήν πόρτα σου
νά κρύβωμαι στοὺς κλώνους.

Γῶ μέ τὸ πολυβόλο μου
θά σέ πολυβολήσω
καί ἂν σέ κοιμήση ἀγάπη μου
ἐγὼ θά σέ ξυπνήσω.

Μέσα στά φύλλα τῆς καρδιάς
ποῦναι καθάριος τόπος
ἐκεῖ ἔχω τὴν ἀγάπη σου
γιὰ πείσμα τῶν ἀνθρώπων.

Στὸν οὐρανὸ θέ ν' ἀνεβῶ
σὴν τέλειωση τοῦ κόσμου
νά κάμω παρακάλεση
νά σέ κερδίσω φῶς μου.

Ἄεροπόρος θά γενῶ
σέ στοῦκα ἀεροπλάνου
νά κάμω τὴν ἐφόρμηση
στό στήθος σου ἐπάνω.

Γλυκά πού θγαίνει ἀπ' τὸ θουνοῦ
τὸ θράδου ἢ σελήνη
γιὰ δέν μοῦ λές μικροῦλά μου
στό τέλος τί θά γίνη.

Σέ πεθυμῶ ὡς πεθυμᾶ
τὸ φῶς τυφλὸς ἡλίου
κι' ὡς πεθυμᾶ ἡ χρυσαλλίς
τ' ἄνθη τοῦ Μαΐου.

Μέσα στά φύλλα τῆς καρδιάς
ἔχω τὴν ζωγραφιά σου
καί μὲ τὸ αἷμα τῆς καρδιάς
γραμμένο τ' ὄνομά σου.

Σάν τὸ Βενέτικο φλουρί
τὸν κόσμο νὰ γυρίσης
ὡσάν ἐμένα πιστικὸ
δὲν βρίσκεις ν' ἀγαπήσης.

Στὸν οὐρανὸ θέ ν' ἀνεβῶ
νὰ δῶ ὁ Θεὸς πῶς κρίνει
ὅποια ἀγαπήση καὶ ἀρνηθεῖ
ποῖα ποιηὴ τοῦ δίνει.

Φωτιά ἔχω μέσα στὴ καρδιά
καὶ παραμέσα βρύσι
λίγο νερὸ πολὺ φωτιά
πῶς ἠμπορεῖ νὰ σβύση.

Πόνο ἔχω μὰ τὸν πόνο μου
ποτέ δὲν θὰ μιλήσω
τὸ μυστικὸ τοῦ πόνου μου
στὸν τάφο μου θὰ σβύσω.

Θὰ σ' ἀγαπῶ ἐνόσω ζῶ
κι' ἔχε το πάντα θάρρος
ἐκτός ἂν μὲ σκοτώσουνε
ἢ νὰ μὲ πάρη ὁ χάρος.

Νὰ ζήσης μόνο μιὰ αὐγὴ
τόση ζωὴ σὲ φτάνει
ρόδο ποὺ ζῆ πολὺ καιρὸ
τὴν μυρωδιά του χάνει.

“Ὅλα τὰ δικαστήρια
τοῦ κόσμου νὰ γυρέψης
πῶς σ' ἀγαπῶ δὲν ἠμπορεῖς
νὰ μοῦ τ' ἀπαγορέψης.

Ἄν κλέψῃς κλέψῃ μάλαμα
κι' ἂν φᾶς φάγε περδίκι
κι' ἂν κάμῃς κι' ἀγαπητικιά
γι' νᾶναι γιά νά λείπη.

Δέν σ' ἀπαρνοῦμαι ἄγῳ ποτέ
ἐκτός καί νά γυρίση
ἢ γρίπη τοῦ δέκα ὀχτώ
νά μασεξεχωρίση.

Χριστέ μου πῶς μ' ἀρέσουνε
τὰ μάτια σου κλαμμένα
καί τήν καρδιά σου νά πονῇ
μά νά πονῇ γιά μένα.

Ψηλή, λιγνή μου κάπαρη
δάφνη μου φουντωμένη
ἢ νειότη μου στά χέρια σου
εἶναι παραδομένη.

Ἄγάπη θέλει φρόνησι
θέλει ταπεινωσύνη
θέλει λαγοῦ περπατησιά
ἀητοῦ γρηγορῶσύνη.

Ἡ νύχτα ἔχει ὄρες δώδεκα
ἐγὼ τίς δυό κοιμοῦμαι
τίς ἄλλες στέκω ξυπνητός
κ' ἐσένα συλλογοῦμαι.

Καλημερίζω μιὰ ψυχὴ
καί τ' ὄνομα δέν λέω
κι' ἂν ἀναφέρω τ' ὄνομα
βουρκώνομαι καί κλαίω.

Καλότυχος ποῦναι ὁ νειὸς
ποῦ ἔχει τὴν ὑγεία του
κι' ἔχει καί γρόσα στό πουγγί
καί νειὰ στὴν ἀγκαλιά του.

Μόνον ἔσέν' ἀγάπησα
εἰς οὐλὴν τὴν ζώην μου
κι' ἐχάρισά σου τὴν καρδιάν
τὸν νοῦν καὶ τὴν πνοήν μου.

Νάξευρα πόσο μ' ἀγαπᾶς
τόσο νὰ σ' ἀγαπήσω
μὴ σ' ἀγαπήσω ἄνω πολύ
καὶ δὲν θὰ νταγιαντίσω

Παίξε λυράκι δυνατὰ
νὰ τραγουδῶ γεμάτα
νὰ τήνε κατεβάσουμε
τὴν ἀγαπῶ στὴν στράτα.

Πάντα λέγε μου ἢ μάννα σου
πάντα παράγγελέ μου
ὅπου κι' ἂν δῆς τίς ὠμορφες
ἀγάπα τες ὑγιέ μου.

Σέβου νὰ μὴν ἀμπερδεχθῆς
στῆς ζώνης μου τὰ κρούσια
Γιατὶ θὰ πάθης θάσσανα
σὰν καὶ τὴν Ἄρετοῦσα.

Ἔχει ἡ καρδιά μου μέσα της
πόρτες καὶ παραθύρια
καὶ μαγιεργιὸ στὰ σωθικά
ποὺ ἀνάθει δίχως ξύλα.

Ἄγάπα με πουλάκι μου
γιατὶ κι' ἐγὼ ἀγαπῶ σε
μιὰ μέρα γιὰ νὰ μὴ σέ δῶ
κλαίω καὶ ἀναζητῶ σε.

Ἄγάπα με κι' ἔχε καὶ νοῦ
νὰ μὴν μᾶσε γνωρῖσουν
κεῖνοι ποὺ μᾶς ὀρίζουνε
νὰ μᾶσε ξεχωρῖσουν.

Μέσα στά φύλλα τῆς καρδιάς
κι' ἀκόμα παραμέσα
ἐκεῖ ἔχω τὴν ἀγάπη σου
ξανθιά καὶ λιγνομέσα.

Στὸν κόσμον ἐσένα ἀγάπησα
ἐσὲ μόνον λατρεύω
σ' ἕνα Θεὸν ἐπίστευσα
τώρα ἐσὲ πιστεύω.

Δὲν θὰ σὲ ἀρνηθῶ ποτὲ
ἐκτὸς καὶ νὰ χαθοῦνε
τὰ ἄστρα ἀπὸ τὸν οὐρανὸν
πλέον νὰ μὴ φανοῦνε.

Καλλιὰ θ' ἀνάψω μιὰ φωτιά
νὰ κάψω τὸ κορμί μου
παρὰ νὰ πῆ τὸ στόμα μου
νὰ σ' ἀρνηθῶ πουλί μου.

Ὁ ἥλιος ἐβασίλευσε
καὶ τὰ θουνά δροσιάζουν
χαρὰ σ' ἐκείνες τὲς καρδιές
ποὺ δὲ ἀναστενάζουν

Τῶν ἁματιῶν μου εἶσαι μακριὰ
κοντά σε τῆς καρδιάς μου
νᾶτανε τρόπος ν' ἀκουγες
τ' ἀναστενάγματά μου.

Τῶν ἁματιῶν μου εἶσαι μακριὰ
καὶ δὲν μποροῦν νὰ δοῦνε
τὰ γράμματά μου στὸ χαρτί
σ' ἀκριβοχαιρετοῦνε.

Θεὲ μου νᾶτονε δυνατό
καὶ νᾶθελα ἡμπόρου
νὰ κλειώμουν κι' εἰς τὸ φάκελλο
νὰ ῥχόμουν νὰ σὲ θώρουν.

Μὲ τῆς καρδιᾶς τὴν συλλογὴν
στέκω καὶ συλλογοῦμαι
ἄραγε τὰ ματάκια μου
θὲ νὰ σὲ ξαναδοῦνε.

Μακρὰ ἴσαι ἀπὸ τὰ μάτια μου
σιμά ἴσαι στὴν καρδιά μου
νᾶτανε τρόπος θ' ἄκουγες
τ' ἀναστενάγματά μου.

Ἄν καὶ μακρὰ μου θρῖσκεσαι
ὕγαινε καὶ χαῖρε
καὶ εἰς τὸν νοῦ σου πάντοτε
τὸ ὄνομα μου φέρε.

Καμμιά φορά στὴν κλίνη σου
ἀγέρας κι' ἄν φυσήσῃ
εἶναι δικός μου στεναγμός
καὶ νὰ μὴ σὲ φοβήσῃ.

Ὁ ζωντανὸς ξεχωρισμὸς
εἶναι γιὰ τὰ θηρία
ὄχι διὰ τὸν ἄνθρωπον
γιατὶ εἶναι τυραννία.

Νᾶχα τὸν οὐρανὸ χαρτί
τὴν θάλασσα μελάνη
νὰ σοῦγραφα ἀγάπη μου
καὶ πάλι νὰ μὴ φτάνῃ.

Πέτρα μὲ πέτρα ἔγραψα
ἐπάνω σ' ἄλλη πέτρα
εἶμαι δὲν εἶμαι στὸ χωριὸ
μὲ τὰ φτερά μου πέτα.

Φεγγάρι μου ζηλεύω σου
τὴν λαμπυρότητά σου
γιατὶ θωρεῖς τὴν ἀγαπῶ
καὶ μένα ἴναι μακρὰ μου.

Τὸ μόνο μου παράπονο
εἶναι πὼς δὲν σὲ βλέπω
μόνος μου τὸ ἄπορῶ
τὸν νοῦ μου πὼς τὸν ἔχω.

Δὲν ἤλπιζα καὶ τὰ θουνά
ἐχθροί μου νὰ γενοῦνε
καὶ ζωντανὸ ξεχωρισμὸ
τὰ μάτια μου νὰ δοῦνε.

Τὰ μάτια μου πονέσανε
τὴν θάλασσα νὰ βλέπω
τὸν ταχυδρόμο νὰ ρωτῶ
καὶ γράμμα νὰ μὴν ἔχω.

Τὰ θάσσανά μου ἔγιναν
θάρκα καὶ σεργιανοῦνε
καὶ πῆραν τὴν ἀκρογιαλιά
κι' ἤρθανε νὰ σὲ θροῦνε.

Μ' ἄρέσει στὴν ἀκρογιαλιά
νὰ κάθωμαι νὰ κλαίω
καὶ στ' ἀφρισμένα κύματα
τὸν πόνο μου νὰ λέω.

“Ὅλον τὸν κόσμον νὰ θωρῶ
γεμάτων περιθόλια
ἀφοῦ ἐσένα δὲν θωρῶ
ξηρὰ μοῦ φαίνονται ὄλα.

Τὰ νεφαλάκια τ' οὐρανοῦ
ρώτησε νὰ σοῦ ποῦνε
πὼς τρέχουνε τὰ μάτια μου
ὅταν σοῦ θυμηθοῦνε.

Εἶμαι στὰ χεῖλη μερακλοῦ
καὶ στὴν καρδιὰ καϋμένη
καὶ ἀπὸ τὴν ἀγάπη μου
μακριὰ ξενητεμένη.

“Αν καὶ μακρῶς μου θρίσκεσαι
θαρρεῖς δὲν σοῦ θυμοῦμαι
τὰ δάκρυα μου προσκέφαλο
τὰ θάζω καὶ κοιμοῦμαι

Μέσα στὰ φυλλοκάρδια μου
ἔχω τὸν ἔρωτά σου
κι’ ἂν εἶσαι σὺ στὰ μακρυνὰ
γὼ θρίσκομαι κοντά σου.

“Ὡσπου νὰ ζῶ μακρῶς ἀπὸ σέ
θὰ θαρυναστενάζω
καὶ ἀπὸ τὰ φύλλα τῆς καρδιᾶς
μαῦρο καπνὸ θὰ θγάζω.

Φεύγω, σ’ ἀφήνω, ἔχε γειά,
χρυσῆ ἰτειά πλεγμένη
κι’ ἂν φεύγει τὸ κορμάκι μου
ὁ νοῦς μου δῶ ἵπομένει.

Πουλάκια τῆς Ἀνατολῆς
ποῦ χαμηλοπετᾶτε
ἂν δῆτε τὴν ἀγάπη μου
νὰ μοῦ τὴν χαιρετᾶτε.

Σεβάσου τὴν ἀγάπη μου
τὸν πόνο μου λυπήσου
καὶ ὅτι χάνομαι γιὰ σέ
μονάχα συλλογίσου

Κάνε μου μιὰ ἐπιστολὴ
νὰ μοῦ διαβοῦν οἱ πόνοι
νὰ πῆ δὲν μὲ λησμόνησες
μόν’ μ’ ἀγαπᾶς ἀκόμη.

Παραπονοῦμαι σου πολὺ
γιατὶ δὲν μοῦ χαρίζεις
λιγάκι ἀπ’ τὴν ἀγάπη σου
μόνο μὲ θασανίζεις.

Μόνο εκείνος που αγαπά
μπορεί να το πιστέψη
πώς της αγάπης ο καύμος
την σταματά την σκέψη.

Πολλές φορές με πλήγωσες
κι' είπα να σε μισήσω
μά σκέφθηκα χωρίς εσέ
δεν θα μπορώ να ζήσω.

Είχα καρδιά σαν το θουνό
και ράγισε για σένα
κι' ώστε να ζω θα θλαστημώ
την μάνα που σε γέννα.

Καρδιά μου πούσουν λεύτερη
ποιός σουπε ν' αγαπήσης
'κει πουύσουνα βασίλισσα
σκλάθα να καταντήσης.

Καρδιά μου γιάντα 'γάπησες
π' έδω δέν αγαπούνε
μόν' αγαπούνε ψεύτικα
την ώρα να περνούνε.

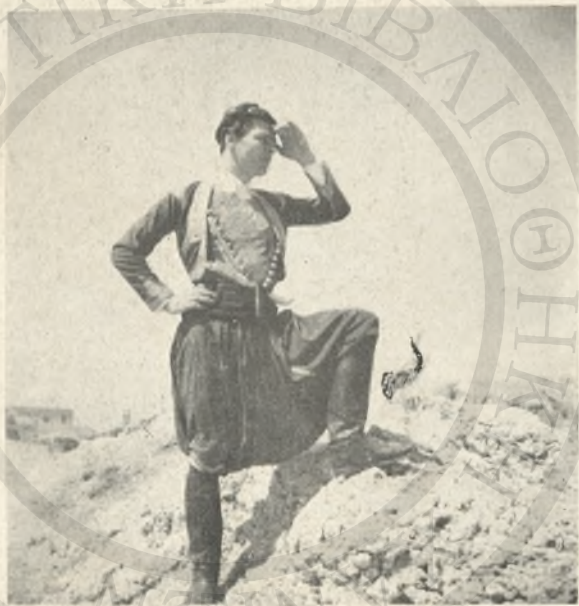
Κι' άφου δέν ξεύρεις ν' αγαπᾶς
ρώτησε να σου πούνε
για να μην θάζης στον μπελα
εκείνους π' αγαπούνε.

Πολλές φορές μεσάνυχτα
ξυπνώ και σου θυμοῦμαι
βλέπω πώς με κατήνησες
και σου παραπανοῦμαι.

Πολλές φορές μεσάνυχτα
ξυπνώ και σου θυμοῦμαι
ξυπνώ και χύνω δάκρυα
και πάλι άποκοιμοῦμαι.

Ἄν ἀρνηθῆς, ὃ κρίνέ μου
εὐθὺς θὰ τὰ σφαλίσω
τὰ παραθύρια τῆς καρδιάς
πλέον δὲν θὰ τ' ἀνοίξω.

Ἄφοῦ δὲν ξεύρεις ν' ἀγαπᾶς
τί θέλεις ν' ἀγγυλώνης
καὶ μιὰ δουλειὰ πού ἀρχινᾶς
γιατὶ δὲν τὴν τελειώνεις.

Ἔπουλε καὶ διπρόσωπε
καὶ ψεύτη τῆς ἀγάπης
ἄφοῦ δὲν ξεύρεις ν' ἀγαπᾶς
γιὰ δὲν ρωτᾶς νὰ μάθης.

Θυμᾶσαι πῶς μοῦ χάρισες
μιὰ μέρα τὴν καρδιά σου
καὶ σοῦπα φύλαξε τὴν
μαζὺ μὲ τὴν δικιά σου.

Τὴν πῆρες καὶ τὴν φύλαξες
μὲ ἔρωντα, μὲ πόνο
καὶ δὲν τὴν ξερριζώνει πιά
παρὰ ὁ χάρος μόνο.

Τώρα σκληρὲ μοῦ τὴν ζητᾶς
γιὰ νὰ τὴν πάρης πίσω
μὰ αἱ δυὸ καρδιές ἐνώθηκαν
καὶ δὲν τῆς ξεχωρίζω.

Σκληρὲ πῶς ἀπεφάσισες
νὰ μ' ἀρνηθῆς τελείως
καὶ δάκρυα τὰ μάτια μου
νὰ τρέχουν αἰωνίως.

Θέλω νὰ σὲ ἀπαρνηθῶ
μὰ ἡ γλῶσσά μου μπερδεύει
μόνο σ' ἀφήνω στὸν Θεὸν
πού ξεύρει νὰ παιδεύη.

Τοῦ ἄπονου καρδιά κρατεῖς
καὶ γνώμη τῶν σιδέρων
καὶ δὲν μποροῦν τὰ λόγια μου
σ' ἀγάπη νὰ σὲ φέρουν.

Σὲ ἀγαπῶ, σὲ ἀγαπῶ,
σὲ ἀγαπῶ φωνάζω
καὶ μ' ἕνα θέλος στὴν καρδιά
τὸν θάνατόν μου κραζῶ.

Σὲ ἀγαπῶ, σὲ ἀγαπῶ,
τὸν νοῦ μου τότε χάνω
σὲ ἀγαπῶ θὰ γράψουνε
στὸ μνήμα μου ἐπάνω.

Βλέπεις πῶς μὲ παραπονεῖς
καὶ θὰ μὲ πάρῃ ὁ χάρος
κι' ὕστερα θὰ σοῦ φαίνεται
ὅλος ὁ κόσμος μαῦρος.

Κρυφὰ μ' ἀρέσῃ νὰ πονῶ
κρυφὰ νὰ ὑποφέρω
Κι' οὔτε κι' ἐγὼ πῶς σ' ἀγαπῶ
δὲν θέλω νὰ τὸ ξέρω.

Μὴ μὲ πληγώνεις μὲ ματιές
δὲν νταγιαντῶ τοὺς πόνους
καὶ θὰ πεθάνω ἀγάπη μου
καὶ θὰ σ' ἀφίσω χρόνους.

Στὴν πονεμένη μου καρδιά
γιατρός δὲν θάνει χέρι
τὸ γιατρικό μου βρίσκεται
εἰς τὸ χρυσό σου χέρι.

Ποιὸς ἠμπορεῖ ποιὸς δύναται
τὸ χέρι του νὰ θάλλῃ
στὰ φύλλα μέσα τῆς καρδιάς
ποῦ σ' ἔχω νὰ σὲ θγάλλῃ.

Σύρε στὸ μυριανάθεμα
καὶ στὴν ἀνεμοζάλη
μόνον ἐγὼ νᾶμαι καλά
κι' ἀγάπη κάνω κι' ἄλλη.

Τὰ θότανα, τὰ γιατρικά
μόν' τὸ κορμὶ γιατρεύουν
μὰ οἱ πληγές ποῦχ' ἡ καρδιά
ἄλλον γιατρὸν γυρεύουν.

Ἐπομονή! κι' οἱ φίλοι μου
μοῦ λένε λυπημένα
κι' ἐγὼ τοὺς ἀποκρίνομαι:
—Ποιὸς ἄλλος σάν κι' ἐμένα.

Ἐπομονή! Ἐπομονή!
ὡς πότε θὰ ὑπομένω
γιὰ δὲς τὴν τὴν ὑπομονή
πὼς μ' ἔχει καμωμένο.

Ὁ σκόρος τρώει τὸ σίδηρο
καὶ ἡ φωτιά τὸ ξύλο
σύ μοῦφας τὰ νειάτα μου
ποὺ ἦταν σάν τὸ μῆλο.

Ἀγάπες ἔκαμα πολλές
κι' εἶχα γιὰ οὐλές πόνο
μὰ σύ μοῦ πήρες τὴν καρδιά
οἱ ἄλλες λόγια μόνο.

Ἀρρωστημένος τοῦ γιατροῦ
πάντα ζητᾶ βοτάνι
κι' ἐγὼ σοῦ ζήτησα φιλι
πολὺ σοῦ κακοφάνη.

Βασιλικὸς κι' ἄν μαραθῆ
τὴν μυρωδιά τὴν ἔχει
ἡ ἀγάπη μου κι' ἄν πανδρευτῆ
τὴν ἔννοια μου τὴν ἔχει.

Γιατ' εἶν' τὸ αἷμά σου γλυκὸ
ἢ μιλιὰ σου ζαχαρένια
γιὰ τοῦτο σ' ἀγαπῶ κι' ἐγὼ.
καὶ χάνομαι γιὰ σένα.

Θὰ πάρω κάμπους καὶ θουνά
τ' ἀγρίμια νὰ ρωτήσω
μήπως μοῦ θροῦν τὸ γιατρικὸ
γιὰ νὰ σέ λησμονήσω.

Λατρεύω ἄγῳ τὴν Παναγιά
λατρεύω σε κ' ἐσένα
καὶ σὺ ἂν εἶσαι χριστιανὴ
μὴ μ' ἀρνηθῆς ἐμένα.

Ξύπνα ἀπὸ τὸν ὕπνον σου
καὶ μὴ πολυκοιμᾶσαι
μὴ πάθης ἀπὸ λησμονιά
καὶ πάψης νὰ θυμᾶσαι.

Παραπονοῦμαι σου πολλὰ
πολλὰ παραπονοῦμαι
γιατὶ ποτέ σου δὲν ρωτᾶς
πῶς θρίσκομαι καὶ ποῦμαι.

Πότε καὶ ποιὸς σ' ἐβίασε
σκληρὰ, νὰ μ' ἀγαπήσης
ἀφοῦ δὲν ἦσουν ἱκανὴ
ἀγάπη νὰ κρατήσης.

Σ' ἀφίνω τὴν καλὴ νυχτιὰ
μηλιὰ μου μὲ τοὺς κλώνους
πάω κ' ἐγὼ νὰ κοιμηθῶ
μὲ δάκρυα καὶ πόνους.

Ζηλιάρης εἶμαι μάθετο,
κ' ἐγὼ στὴ ζήλεια ἀπάνω
καὶ τὸ χατίρι σου χαλῶ
καὶ τὴ ζωὴ μου χάνω.

Ἄναστενάζω κι' ὁ οὐρανὸς
μὲ σύννεφα γεμίζει
νοιώθει κι' αὐτὸς τὸν πόνο μου
καὶ ἀρχίζει καὶ δακρῦζει.

Μοιάζει πολὺ, παρὰ πολὺ,
ὁ ἔρωσ μὲ τὸν χρόνο
φεύγουν κι' οἱ δυὸ κι' ἀφήνουνε
συντρίμματα καὶ πόνο.

Ἄναστενάζω, καίγομαι
κλαίω, θρηνῶ καὶ λυώνω
χάνομαι, σβύνω, ξεψυχῶ
στὸν ἰδικό σου πόνο.

Ἄμε νὰ πῆς τοῖ μάνα σου
νὰ κάμη κι' ἄλλη γέννα
νὰ κάψη κι' ἄλλωνῶν καρδιές
ὡς ἔκαφες κι' ἐμένα.

Ἀγάπες δεκατέσσερις
ἔκαμα στὸν καιρό μου
μὰ τουτηνὲ ἢ ὕστερη
θὰν εἶναι ὁ θάνατός μου

Δὲν ἤσουν σὺ ποὺ μοῦλεγες
πῶς θὰ μὲ μεγαλώσης
πῶς θὰ μὲ κάμης οὐρανὸ
κι' ἄστρα νὰ μὲ γεμώσης.

Σὰν μοῦ τὴν ἄψες τὴ φωτιά
ἔπιασες τὸ λαῖνι
καὶ κάνεις πῶς τὴν λαντουράς
μὰ κείνη μπλιὸ δὲν σβύνει.

Σὰν δὲν ἤξεύρεις ν' ἀγαπᾶς
καρδιές μὴν ἀγκυλώνης
κι' ὅταν ἀρχίζης μιὰ δουλειὰ
νὰ τηνὲ ξετελειώνης.

Δίμουρη καὶ διπρόσωπη
καὶ κλέφτρα τῆς ἀγάπης
σὺν δὲν ἡξεύρεις ν' ἀγαπᾶς
γὰρ δὲν ρωτᾶς νὰ μάθης.

Ἄν εἶναι νάχω θάσασα,
πίκρες, καῦμοὺς γὰρ σένα
ἄμε πουλί μου στὸ καλὸ
κι' ἔχει ὁ Θεὸς γὰρ μένα.

Κάθομαι μὲ θλιφτὴ καρδιά
μὲ μάτια θουρκωμένα
καὶ σκέπτομαι τὸν χωρισμὸν
ποὺ θάχω μετασένα.

Δίχως καρδιά δὲν ἠμπορῶ
στὸν κόσμον πιά νὰ ζήσω
γὰρ τοῦτο σὲ παρακαλῶ
νὰ μοῦ τὴν δώσης πίσω.

Τρεῖς πῆχες φίδι θὰ γενῶ
τὴν μέση σου νὰ ζώσω
κι' ἂν ἀγαπήσης ἄλλονε
θὰ τότε θανατώσω.

Ἐσύ ἴσαι ἄπονη καρδιά
καὶ δὲν πονεῖς γὰρ μένα
ἄχ! νὰ μποροῦσα καὶ ἐγώ
νὰ μὴ πονῶ γὰρ σένα.

Ἐρωτα καὶ τί σοῦκαμα
μὲ θάρρος ν' ἀγαπήσω
κορμί ποὺ δὲν μπορῶ ποτέ
νὰ τὸ κληρονομήσω.

Ὁ ἥλιος ἐβασίλεψε
καὶ τὸ φεγγάρι ἐβγήκε
καὶ ἀγάπη ποὺ δὲν ἠλπίζα
μέσ' τὴν καρδιά μου μπήκε.

Ψαράς θά γίνω στή στεριά
μ' ἀγκίστρια δολωμένα,
για νά ψαρέψω μιὰ καρδιά
πού δέν πονεῖ για μένα.

Αὐτό τό "ἄχ» τ' ἀπέκτησα
ὅταν σέ εἶδα φῶς μου
καί πάλιν ἄν μέ λυπηθῆς
γίνεσαι καί γιατρός μου.

Ξύπνα ν' ἀκούσης θάσανα
νά λυπηθῆ ἡ καρδιά σου
νά δῆ πῶς μέ κατήντησε
σκληρῆ ὁ ἔρωντας σου.

"Όλον τόν κόσμον νά θωρῶ
τήν θάλασσα νά βλέπω
ἀφοῦ ἔσένα δέν θωρῶ
καμμιά χαρὰ δέν ἔχω.

Πιάσ' τό μαχαίρι θάργε μου
καί θάργε μου πιτήδεια
εἰς τήν καρδιά μὴ μοῦ θαρεῖς
για θά πονᾶς ἡ ἴδια.

Ποιὸς ἔχει πόνο στήν καρδιά
νά γίνωμεν συντρόφοι
νά πᾶμ' νά κατοικήσωμεν
κεῖ πού δέν ζοῦν ἀνθρώποι.

Σ' ἀγάπησα ὅπως οὐδεὶς
ἀγάπησε στόν κόσμο
ὄχι φιαχτὰ καί ψεύτικα
μ' ἀληθινὰ μέ πόνο.

Κλαίω κρυφὰ τόν πόνο μου
δέν λέω σέ κανένα
κρυφὰ μ' ἀρέσει νά πονῶ
γιατί πονῶ για σένα.

“Ὡσπου νὰ ζῶ παράπονο
στο ριζικό μου θάχω
γιατὶ ἀγάπησα κορμί
δίχως νὰ δοκιμάσω

Ἄναστενάζω καὶ πονῶ
καὶ κλαίω καὶ λυποῦμαι
καὶ μέσ’ στοὺς ἀναστεναγμοὺς
ἔσένα συλλογοῦμαι.

Ἄναστενάζω δὲν γροικῶ
φωνὴ νὰ μ’ ἀπαντήση
κι’ ἄνθρωπος δὲν εὐρίσκεται
νὰ μὲ παρηγορήση.

Ἄναστενάζω θγαίν’ ἀχνός
καὶ μέσα θράζει πόνος
ἄχ καὶ δὲν τότε θαστῶ
τὸν ἰδικό σου πόνο.

Ἄναστενάζω καὶ πονῶ
καὶ κλαίω καὶ λυποῦμαι
τοῦ κόσμου τὰ πουλιὰ θωρῶ
καὶ τὸ δικό μου ποῦναι.

Ἄναστενάγματα πολλὰ
καὶ μοιρολόγια νάχη
ὅπου τὴν ἐ πρωτόθγαλε
στὸν κόσμο τὴν ἀγάπη.

Δὲν θέλω κόσμο νὰ θωρῶ
ζωὴ θὰ παραιτήσω
κι’ ἂν ἔχω μέρες γιὰ νὰ ζῶ
σ’ ἔσένα θὰ τσ’ ἀφήσω.

Ἄνάθεμα με ἂν ἔκαμα
ἀγάπη μὲ παράδες
παρὰ μὲ τὸ λυράκι μου
καὶ μὲ τσι μαντινάδες.

Ἄναθεμα σας κοπελλιές,
μοῖρα κακὴ νὰ δῆτε
κι' ὅσες κοιμᾶσθε μοναχές
νὰ μὴν ξημερωθῆτε.

Στοὺς κορυδαλλοὺς τὰ ξόδεψα
τὰ μπαρουντάσκαγα μου
κι' ἐδὰ θωρῶ τὶ πέρδικες
καὶ καίγεται ἡ καρδιά μου.

Ποιὸς ἄνθρωπος γεννήθηκε
σ' αὐτὸ τὸ ψεύτη κόσμῳ
νὰ ἔχη ὅλα τὰ καλὰ
καὶ νὰ μὴν ἔχη πόνου.

Ὡς φαίνεται εἶναι ἀπ' τὸ Θεὸ
ὁ ἄνθρωπος στὸν κόσμῳ
λίγες στιγμὲς νάχη χαρὰ
καὶ τσ' ἄλλες νάχη πόνου.

Σὰν τὸ δενδρὶ ἀπὸ δέν ἀνθεῖ
καὶ εἶν' οἱ καρποὶ τοῦ κουφχοῖ
ἔτσι εἶν' κι' αὐτὸς ποὺ δέν γλεντᾶ
εἰς τὴν ζωὴν ἐτούτη.

Ἄχ πὼς ἀλλάσσει ἡ ζωὴ
πολλὲς φορές τὸ χρόνο
δίνει χαρὲς στὸν ἄνθρωπο
μὰ πιά φορές τὸν πόνου.

Πόσες φορές ὁ ἄνθρωπος
θαριέται τὴν ζωὴ τοῦ
κι' εἶν' ἀφορμὴ τὰ θάσανα
ποὺ σέρνει τὸ κορμὶ τοῦ.

Σ' αὐτὴ τὴ ψεύτρα τὴ ζωὴ
ὁ ἄνθρωπος ποὺ γεννᾶται
ὅσο καὶ νᾶναι ἀγαπητὸς
ὀγλήγορα ξεχνᾶται.

Μ' ἀφοῦ γεννιέται ὁ ἄνθρωπος
γιὰ θάσανα στὸν κόσμον
νὰ χαίρεται καὶ νὰ γλεντᾷ
μ' αὐτὸ κερδίζει μόνο.

Νὰ πάθη θέλει ὁ ἄνθρωπος
ὅσο καὶ νὰ προσέχη
γιατὶ τὴν ὥρα τὴν κακὴν
ποτὲ δὲν τὴν κατέχει.

“Ὅπως κι' ἂν μεταχειριστῆς
τὸ κόσμον εἶναι ψεύτης
καὶ πρέπει νᾶσαι ὀλιγαρκῆς
καὶ ὄχι πλεονέχτης.

Μόνο οἱ καρδιές ἀποῦ ποθοῦν
τίμια γιὰ νὰ ζήσουν
οἱ ἀναμνήσεις τῆς ζωῆς
ποῦχουνε δὲν θὰ σθῦσουν.

Ὁ ἄνθρωπος εἰς τὴν ζωὴν
περνᾷ τρικυμιώδη
μὲ πάθη καὶ μὲ θάσανα
καὶ ὕστερα ἀποθιῶνει.

Ὁ βίος εἶναι θάλασσα
τὰ πάθη τρικυμία
τὸ παρελθὸν εἶναι φρικτὸν
τὸ μέλλον νύκτα ἀγρία.

Κόσμε, χαρὲς καὶ θάσανα
εἶσαι νεκατέμενος
καὶ πὼς μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος
νὰ ζῆ εὐχαριστημένος.

Ποτὲ δὲν πρέπει ὁ ἄνθρωπος
νὰ ζῆ ἀπελπισμένος
γιατὶ κι' ἂν ζῆ διάφορο
δὲν κάνει ὁ καυμμένος.

Μὴν ἀπατᾶσαι ἄνθρωπε
πὼς στήν ζωὴν ἐτούτη
ἢ εὐτυχία εὐρίσκεται
μονάχα ἀπὸ τὰ πλούτη.

Ἡ εὐτυχία εὐρίσκεται
μονάχα στοὺς ἀνθρώπους
ποῦχουνε εὐγενικὲς καρδιές
καὶ μορφωμένους τρόπους.

Πόσες καρδιές δὲν καίγονται
καὶ εἶναι ἡ αἰτία μόνο
ἀπὸ δὲν ξέρουν ἀκριθῶς
τὸ ἄλλῃς καρδιάς τὸν πόνο.

Νάνοιωθε κάθε μιὰ καρδιά
τὸ ἄλλῃς καρδιάς τὸ κτύπο
δὲν θάπαιζε καμμιά καρδιά
ποτέ ψεύτικο κτύπο.

Πόσο γοργὰ περνᾶ ἡ ζωὴ
κι' ἔρχονται ἄλλοι χρόνοι
καὶ ἐνῶ προσμένεις τὶς χαρὲς
σὲ βρίσκουνε οἱ πόνοι

Γιὰ μὲ τᾶέρι δὲν φυσᾶ
γιὰ μὲ τᾶστέρια σβύνουν
γιὰ μὲ τὰ νέφη τοῦ οὐρανοῦ
δροσοῦλα πιὰ δὲν χύνουν

Οἱ μέρες εἶναι λαμπηρὲς
μὰ ἡ καρδιά μου μαύρη
καὶ μόνο ὁ χάρος ἠμπορεῖ
τὸ φάρμακό της νᾶβρῆ

Τί μὲ μέλει καὶ ἂν λάμπουνε
οἱ μέρες στήν ζωὴ μου
ἀφοῦ δὲν παίρνει μιὰ χαρὰ
στὸν κόσμο τὸ κορμί μου.

Ἄχ τὴν ψεύτρα τὴν ζωὴν
σκληρὰ πού με παιδεύει
καὶ τίς πληγὴς πού μάνοιξε
γιατροῦ δὲν τίς γιατρεύει.

Τί μ' ὠφελεῖ ὅταν τὸ θές
γιά νά σέ λησμονήσω
πού ὅλα τὰ χρόνια πού θά ζῶ
χαρὲς δὲν θά γνωρίσω

Ἐμένα πρέπει μιὰ σπηλιά
νά κατοικήσω μόνος
γιατί τὴν ἄτυχη καρδιά
συχνά τὴν λυώνει ὁ πόνος.

Βρὲ τύχη μὴ με τυραννεῖς
ἄσεμε πιά νά ζήσω
γιατί τὸ θέλεις στὴν ζωὴ
χαρὲς νά μὴ γνωρίσω.

Ἐγὼ σέ τούτῃ τὴν ζωὴ
χαρὲς δὲν περιμένω
γιατί ἔχω τὴν πληγὴ θαθειά
καὶ ὅπου νά ζῶ δὲν γένω.

Πολλὲς πληγὲς μοῦ ἀνοιξες
σκληρὰ καὶ κινδυνεύω
γιά φάρμακα μοῦ δίνει ὁ Θεός
τὸ ἄχ καὶ τσι γιατρεύω.

Ἡ πονεμένη μου καρδιά
στείρεψε πιά νά κλαίη
καὶ κούρασέ το τὸ κορμί
ὄλο γιά σένα λέει.

Γιά σέ ποτάμια δάκρυα
χύνω μὰ δὲν τὸ ξέρεις
μὰ ἐλπίζω πὼς παρηγοριά
μιὰ μέρα θά μοῦ φέρῃς.

Τί μ' ὠφελεῖ καὶ ἂν πικρὰ
πολὺ μετανοήσης
πὺ θᾶναι πιά πολὺ ἄργά
κακιά κι' ἂν μὲ ζητήσης.

Τί μ' ὠφελεῖ κι' ἂν σκληρὰ
καρδιά σου μετανοιώσει
πὺ θᾶναι ἄργά καὶ τὸ κορμί
στὸ τάφο θάχῃ λυώση.

Εἶχα ἐλπίδες πὼς θὰ θρῶ
χαρὲς στὸν ἔρωτά μας
καὶ ἡ τύχη μᾶς φανέρωσε
χίλιους καὺμοὺς μπροστά μας.

Γιὰ σένα ἔχω θάσανα
καὶ τὸ κορμί μου λυώνει
καὶ ὅμως ἡ ἄπονη καρδιά
ποῦχαις δὲν μετανοιώνει.

Ἡ τύχη μὲ κτυπᾷ σκληρὰ
καὶ σὺ μὲ ἀπελπίζεις
πάντα γιὰ σένα χάνομαι
μὰ χάρι δὲν γνωρίζεις.

Ἦθελα νᾶμαι στὴν καρδιά
μαγνήτης νὰ σὲ σέρνω
ὅταν θὰ παίρνης στεναγμοὺς
ἐγὼ νὰ ὑποφέρω.

Σ' αὐτὴ τὴν τωρινὴ ζωὴ
τίποτα δὲν ἐλπίζω
γιατὶ πὼς εἶναι ἡ χαρὰ
στὸν κόσμο δὲν γνωρίζω.

Ἄφοῦ ἡ τύχη ἡ σκληρὰ
τὸ θέλει νὰ στενάζω
πὼς θὰ μπορέσω στὴν ζωὴ
χάρες νὰ δοκιμάζω.

Ἐσὺ σε ἡ μόνη κεντρικὴ
ἀκτίνα τῆς ζωῆς μου
καὶ μόνο στὴν ἀγκάλῃ σου
θὰ βρῶ δροσιὰ ἢ ψυχὴ μου.

Ὅλες τὶς χάρες τοῦ κορμιοῦ
σοῦ τσέχει ὁ Θεὸς δοσμένες
γι' αὐτὸ μαραίνεις τὶς καρδιές
καὶ κλαῖνε ἀπελπισμένες.

Ἐσὺ σε ἡ μόνη μου ἀφορμὴ
στὸν κόσμον καὶ ὑποφέρω
καὶ πῶς θὰ γιάνω τὶς πληγές
ποῦ μάνοιξες δὲν ξέρω.

Ταχιά στὴν κρίσι τοῦ Θεοῦ
ὄλα θὰ τὰ πληρώσης
γιατὶ δὲν ἄφησες καρδιά
νὰ μὴν τηνε πληγώσης.

Τὸ φοβερὸ κριτήριον
δὲν ἔχει ρεζιλίκια
μόνο εἶναι δίκαιος κριτὴς
ποῦ κρίνει τὴν ἀλήθεια.

Τὸ κρίμα μου στὸ δίκαιο
κριτὴ θὰ τὸ πληρώσης
γιατὶ σοῦ πέρνα τὴν ζωὴ
κακοῦργα νὰ τὴν σώσης.

Ἀφοῦ τὸ ξέρεις ἄπονη
πῶς πάντα σὲ λατρεύω
γιατὶ μοῦ κάνεις πείσματα
καὶ ὄλο ὑποφέρω.

Τὰ διαμαντένια δάκρυα
ὅπου γιὰ σὲ κυλᾶνε
ἐφ' ὅσον χύνονται γιὰ σὲ
πολὺ γλυκὰ κυλᾶνε.

Μιά φαίνομαι μιᾶ χάνομαι
σά τὸν ἀφρὸ στὸ κῶμα
κακοῦργα καὶ δὲν σκέπτεσαι
τὸ φοβερό σου κρίμα.

Καίγεται μέσα ἡ καρδιά
σά τὸ καμίνι θράζει
ἔλυωσα καὶ εἶσαι ἀφορμὴ
καὶ ὁ νοῦς σου δὲν τὸ θάζει.

Τὸ μερακλίδικο πουλι
φωληὰ ὅταν θὰ χτίση
ἄλλο πουλι δὲν τὴν χαλᾱ
ἐκτὸς νὰ τὸ μισήση.

Κοιμήσου καὶ ἐγὼ ξαγρυπνῶ
ἀγάπη μου γιὰ σένα
κοιμήσου καὶ μὴ θυμηθεῖς
ποτὲ τὰ περασμένα.

Ἔλα καὶ δόσμου μιᾶ γλυκειὰ
παρηγοριὰ καὶ μένα
ποῦ τυραννοῦμαι καὶ πονῶ
καὶ χάνομαι γιὰ σένα.

Πές μου γιατί δὲν μ' ἀγαπᾶς
τί σούφτεξα μικρὴ μου
κι' ἂν σούφτεξα νὰ μοῦ τὸ πῆς
πρὶν χάσω τὴ ζωὴ μου.

Νὰ τὰ χαρῶ τὰ μάτια σου
τὰ ὀλόγλυκα τὰ μαῦρα
ἀπὸ τὴν πρώτη μου χαρὰ
μέσα τους ἔξαναῦρα.

Βλέπεις πὼς χάνομαι γιὰ σέ
τὸ πόνο μου σεθάσου
καὶ πὼς πεθαίνω πιά γιὰ σέ
ὦ ἄσπλαχνη στοχάσου.

Σοῦ εὐχομαι εἰς τὴν ζωὴν
χαρούμενη νὰ ζήσης
καὶ τῆς καρδιάς μου τὸν καῦμό
ποτέ νὰ μὴ γνωρίσης.

“Ἐλα στὸν τάφο μου σκληρὰ
νάνάψης τὸ κερί μου
ἐκεῖ ποὺ ἄλλοτε ἀναβες
τὴν φλόγα στὴν ψυχὴ μου.

“Ἐχασα τὴν ὑπομονὴ
γιὰ νὰ σὲ περιμένω
καὶ ἔτσι τὸν χάρο μὲ χαρὰ
ἀρχίζω νὰ προσμένω.

Τὴν τύχη μου τὴν θλαστημῶ
καὶ ὄλο τῆς καταροῦμαι
ποὺ μ’ ἔβαλε νὰ σ’ ἀγαπῶ
καὶ δὰ νὰ χωριστοῦμαι.

Εἶναι καρδιές ποὺ ἄλλες καρδιές
πολὺ σκληρὰ παιδεύουν
καὶ ἐνῶ στὰ φανερὰ πονοῦν
κρυφὰ σὲ κοροϊδεύουν.

Τὴν μεγαλύτερη χαρὰ
τὴν ἔχει ἓνα πουλάκι
προτοῦ ν’ ἀρχίσῃ τὴν φωνηὰ
νὰ χτίζῃ σὲ κλαδάκι.

“Ὅταν σὲ δοῦν τὰ μάτια μου
καὶ ὕστερα κοιμηθοῦνε
μὲ χίλια ὄνειρα γλυκὰ
στὸν ὕπνο σὲ θωροῦνε.

Τὸ νὰ μοῦ λές δὲν μ’ ἀγαπᾷς
μέσ’ στὴν καρδιά μὲ σφάζει
ἔλα καὶ μὲ τὸν πόνο μου
νὰ παίξῃς δὲν πειράζει

Δέν ξανακάνω πιά φιλιὰ
μ' ἓνα μεγάλο θάρρος
γιατι ὅσους φίλους ἔκαμα
μοῦ τοὺς σκοτώνει ὁ χάρος

Βλέπεις πὼς με κατήντησες
καὶ δὲν μπορῶ νὰ γιάνω
ἢ ὑπομονή με συντηρεῖ
δὲν θέλω νὰ ποθάνω.

Τὸν κόσμο ἀποχαιρετῶ
γιατι ἡ πληγὴ δὲν γένει
θᾶχα πεθάνει μὰ ἡ καρδιά
ἔσένα περιμένει.

Τὸν κόσμο ἀποχαιρετῶ
καὶ εἶσαι σκληρὰ αἰτία
καὶ θὰ με τρώει ἡ μαύρη γῆς
καὶ σένα ἡ ἄμαρτία.

Ἄν μ' ἀρνηθῆς τὸ κρίμά μου
θαρρεῖς πὼς θὰ σ' ἀφήση
φωτιὰ θὰ νάψη στὴν καρδιά
καὶ ποιὸς θὰ σοῦ τὴν σβύση.

Ἐπλήγωσές με μὰ ὁ Θεὸς
καὶ σένα θὰ παιδέψη
θὰ σοῦ μαράνη τὴν καρδιά
καὶ ποιὸς θὰ σὲ γιατρέψη.

Ἐπλήγωσές μου τὴν καρδιά
καὶ τώρα πιά δὲν γένει
μονάχα τὴν παρηγοριά
ἀπὸ σένα περιμένει.

Ἐπλήγωσές μου τὴν καρδιά
καὶ τώρα ὑποφέρει
καὶ πὼς τὴν πλήγωσες ἐσὺ
μονάχα ὁ Θεὸς τὸ ξέρει.

Ἐπλήγασές μου τὴν καρδιά
καὶ μέρα νύχτα λιώνει
καὶ ὅμως ἡ ἄπονη καρδιά
ποῦ ἔχεις δὲν μετανοιώνει.

Γιατὶ μὲ κάνεις δυστυχῆ
καὶ ὄλο μὲ τρῶνε οἱ πόνοι
ἄφοῦ τὸ βλέπεις τὸ κορμὶ
καὶ ὄλο γιὰ σένα λιώνει.

Γιατὶ τὰ μαῦρα μάτια σου
θάζεις νὰ μὲ πληγώνουν
σ' ἀρέσει νὰ θωρῆς καρδιές
ὄλο γι' αὐτὰ νὰ λιώνουν.

Σκληρὰ καὶ τί σ' ὠφέλησε
καὶ ἔκαψες τὴν καρδιά μου
κι' ἀγνώριστη τὴν κάμανε
τὰ μαῦρα δάκρυσά μου

Πολλές φορές στὸν ὕπνο μου
μὲ σένα κουβεδιάζω
καὶ μόνο κείνη τὴν χαρὰ
στὸ κόσμο δοκιμάζω.

Πουλιὰ μὴ κελαϊδεῖται πιὰ
καὶ ἀφήστε με νὰ κλάψω
νὰ χύσω μαῦρα δάκρυσα
πρὶν τὴν ζωὴ μου χάσω.

Πές μου γιατρέ τὰ φάρμακα
γιατὶ δὲν μ' ὠφελοῦνε
πές μου ἂν δὲν εἶμαι γιὰ ζωὴ
πιὰ νὰ μὴ τυραννοῦμαι.

Ἐσὺ θαρρεῖς πὼς ὁ γιατρός
μπορεῖ νὰ μὲ γιατρέψη
ἐκτὸς καὶ αὐτὸς νὰ τὸ σκεφτῆ
κοντὰ σου νὰ μὲ πέψη.

“Όλα σου είναι θεϊκά
ὡς καὶ τὸ θάδισμά σου
σὰν κυπαρίσι ὠμορφο
εἶναι τ’ ἀνάστημά σου.

“Ἄς ἤμουν ἄχ τί νάμουναι
στὸν κόσμον δὲν γνωρίζω
ἤθελα νάμουνε ὕπνος σου
νὰ σὲ γλυκοκοιμίζω

Ξύπνα νὰ δῆς πόσο γλυκὰ
ἢ αὐγοῦλα ξημερώνει
γιὰ σένα γλυκοκελαΐδει
τὸ λυπηρὸ ἀηδόνι.

Κοιμήσου θγαίνει ὁ αὐγερινὸς
καὶ ἡ πούλια τρεμοσβύνει
καὶ ἡ θλιμένη μου φωνὴ
νανούρισμα σ’ ἀφίνει.

Δὲν θὰ βρεθῆ ποτὲ ἄνθρωπος
νὰ πῶ τὰ μυστικά μου
μὴν ἀποθάνω ξαφνικά
καὶ τάχω στὴν καρδιά μου

“Ὅλ’ οἱ γιατροὶ ποθάνανε
τὰ γιατρικά χαθῆκαν
καὶ μένα τὴν καρδοῦλά μου
ἀγιάτρευτη ἀφῆκαν.

Θέλω τὸν τάφο μου βαθὺ
πλάκα θαρειαὶ ἴπο πάνω
νὰ μὴ γροικᾶται ἢ βοῆ
τοῦ κόσμου ἀπὸ χάνω.

Ἐπτὰ πληγὲς μοῦ ἀνοιξες
αἱ ἔξη γιατρευτήκαν
στὴν τελευταίαν μου πληγὴ
τὰ γιατρικά σωθῆκαν.

Σ' ἤσουνα πού μου ἔλεγες
πώς θά μέ κάνης ταῖρι
τώρα γυρίζεις καί μου λές
δέν μ' εἶδες δέν μέ ξεύρεις.

Μάτια καί φρύδια ἔθλεπα
καί πίστευα ἤ καυμένη
μά τήν καρδιά δέν ἤξευρα
καί θγήκα γελασμένη.

* Ἀλησμονιοῦνται κι' ἡ φιλιές
ξεχνιοῦνται κι' ἡ ἀγάπες
καί χαιρετιοῦνται στά στερνά
σάν ξένοι, σάν διαβάτες.

Ἔχασα γώ τὰ δούλεψα
καί τάχω δουλεμένα
ἔχασα τήν ἀγάπη μου
κι' ἐκεῖνη πάλι ἐμένα.

“Ὡστε νά ζῶ, θέλω νά ζῆς
καί ὥστε νά στέκω νᾶσαι
κι' ὅταν ἐγώ ψυχομαχῶ
ἐσύ στὸν ἄδη νᾶσαι.

Βλέπω τοῦ κόσμου τίς χαρές
μέ μάτια δακρυσμένα
γιατί ἐλπίδες καί χαρές
ἔλειψαν ἀπὸ μένα.

Τὸν πόνο μου θά τότε πῶ
τὴν ὥρα πού θά φθάση
ὁ χάρος εἰς τὴν κλίνη μου
γιά νά μέ ξεκουράση.

Μέρα καί νύχτα θάσανα
κι' ἀγάπης καρδιοχτύπι
τέτοια ζωὴ καλλίτερα
χίλιες φορές νά λείπη.

Πολλοὶ ἀγαπίζουε κρυφὰ
καὶ φανερὰ γελοῦνε
ἀπ' τὸν καῦμό πεθαίνουνε
καὶ δὲν τὸ μαρτυροῦνε

Τὸν χωρισμόν σου δὲν θαστῶ
δίχως ἐσὲ δὲν κάνω
καὶ κινδυνεύω νὰ χαθῶ
στὸν κόσμον τὸν ἀπάνω.

Στοῦ τάφου μου τὸ μάρμαρο
θέλω σταυρὸ στημένο
καὶ πὼς ἀπέθανα γιὰ σὲ
θέλω ἐκεῖ γραμμένο.

Σῶσέ με, Θεέ μου, θγάλλε με
ἀπὸ τὰ βάσανά μου
κι' ἄνθρωποι θαραεθήκανε
τ' ἀναστενάγματά μου.

Ἄν μ' ἀρνηθῆς νὰ μοῦ τὸ πῆς
προτήτερα ἓνα μῆνα
νὰ πάω νὰ σκάψω μόνος μου
τὸ σκοτεινὸ μου μνημα.

Ἄν μ' ἀρνηθῆς σοῦ εὔχομαι
στὴν ἔρημο νὰ ζήσης
καὶ μαῦρο ἄγγελο νὰ δῆς
ὅταν θὰ ξεψυχήσης.

Ὁ χωρισμὸς κι' ὁ θάνατος
τὰ δύο συμφωνοῦνε
θὰ προτιμοῦσα θάνατον
παρὰ νὰ χωριστοῦμε.

Ἄν μ' ἀρνηθῆς θὰ σκοτωθῶ
καὶ μάθε το, πουλί μου
πὼς εἰς τὰ χέρια σου τὰ δυὸ
κρέμεται ἡ ζωὴ μου.

“Ολος ὁ κόσμος εὐτυχεῖ
μὰ γὼ θὰ δυστυχήσω
γιατὶ θωρῶ πῶς σ’ ἀγαπῶ
καὶ δὲν θὰ σ’ ἀποχτήσω.

Στὸ νεκρικὸ προσκέφαλο
στῆς γῆς τὸ κρύο χῶμα
ἂν βάλλουν τὸ κορμάκι μου
θὰ σ’ ἀγαπῶ ἀκόμα.

Στοῦ χάρου τίς λαβοματιές
θότανα δὲν χωροῦνε
μήτε γιατροὶ γιατρεύουνε
μήτε ἅγιοι βοηθοῦνε.

Ἄγάπη καταροῦμαι σου
καταραμένη νᾶσαι
γιατὶ τὰ φύλλα τῆς καρδιᾶς
καίσεις καὶ δὲν λυπᾶσαι.

Βαρειά, βαρειά θουίζ’ ἡ γῆ
ἀπὸ τὰ δάκρυά μου
ἄλλος κανεὶς δὲν τᾶπαθε
τὰ πάθη τὰ δικά μου.

Ἔτσι ἔτσι μάτια μ’ ἔτσι ἔτσι
ὅπ’ ἀγαπᾶ καὶ χάση
τοῦρχεται νὰ κουζουλαθῆ
καὶ τὰ θουνὰ νὰ πιάση.

Νᾶτανε μπορεσάμενο
νὰ σοῦλεγα δυὸ λόγια
κι’ ἔπειτα ἄς ἀπόθαινα
νὰ βγαίνουν μοιρολόγια.

“Ὅταν ἀκούσω ὁμιλιὰ
ἀπ’ τὸ δικό σου στόμα
νερὸ καὶ χιόνι γίνομαι
καὶ μὲ ρουφᾶ τὸ χῶμα.

Ὅπ' ἀγαπᾶ παντοῦ, παντοῦ
σὲ πέντε-δέκα τόπους
πρέπει νὰ τὸν παιδεύουσι
μὲ θέργα ποῦχει κόμπους.

Κί' ἡ θέργα νᾶν' τριανταφυλλιᾶς
νᾶχη πάνω θελόνια
νὰ τὸν κεντοῦν μέσ' τὴν καρδιά
καὶ μέσα στὰ φλεμόνια.

Ἄνάθεμα τὴν τύχη μου
ποῦ μ' ἔρριξε σὲ σένα
δὲν μ' ἔρριχνε σὲ μιὰ φωτιά
μὲ κάρθουνα ἀναμμένα.

Ὁ πόνος ποῦ ἔχω στὴν καρδιά
πλησιαίνει δὲν λιγιαίνει
καὶ τὸ κορμί μου ζωντανό
στὸν ἄδη κατεβαίνει.

Μὴ μὲ πληγώνεις καὶ πονῶ
ἄσεμε πιά νὰ γιάνω
κι' αἰσθάνομαι καθημερινῶς
πῶς τὴν ζωὴν μου χάνω.

Σὰν τὴν δική μου τὴν ζωὴ
κανέννας νὰ μὴ ζήση
καὶ σὰν ἐμένα δυστυχεῖς
μάννα νὰ μὴ γεννήση.

Ἄπ' ἀγαπᾶ μελαχροινὸ
θέλει γιατρὸν κοντά του
γιὰ νὰ τοῦ δίνη γιατρικὸν
νὰ γιαίνει τὴν καρδιά του.

Τέσσερα μάτια δυὸ καρδιές
ὅταν ἀγαπηθοῦνε
καλύτερα στὴν μαύρη γῆ
παρὰ νὰ χωριστοῦνε.

“Όσο θραδιάζει χαίρομαι
σάν ξημερώση κλαίω
γιατί τῆς μέρας τὸν καῦμόν
τῆς νύχτας τονε λέω.

*Εκείνου πού δὲν μ’ ἀγαπᾶ
δός του, Θεέ μου, δός του
δυὸ μαχαιριές μέσ’ τὴν καρδιά
γιὰ νὰ γενῶ γιατρός του.

Τί πρᾶγμα ποῦν’ ὁ ἔρωτας
τί ὄφελος νὰ κάνῃ
καὶ πέφτουν εἰς τὰ δίχτυα του
ὄλοι μικροὶ μεγάλοι.

Τί μ’ ὠφελεῖ νὰ ζῆς, νὰ ζῶ
νὰ ζοῦμε χωρισμένα
σάν τὰ πουλιά ἀποῦναι δυὸ
καὶ σκοτωθεῖ τὸ ἕνα.

“Ὡσπου νὰ ζῶ θὰ περπατῶ
χάμω στὴ γῆ θλιμμένα
γιὰ δὲν ἀδίκησ’ ἄνθρωπο
ἢ τύχη σάν ἐμένα.

Στοῦ κάτω κόσμου τὰ σκαλιὰ
ἐκεῖ θὰ περιμένω
νάρθῃς νὰ δῆς τὸ στήθος μου
πῶς τῶχεις πληγωμένο.

Οἱ πίκρες κόβουν γόνατα
κι’ οἱ γογγυσμοὶ γερνοῦνε
κι’ ἐγὼ πού τᾶχω καὶ τὰ δυὸ
πῶς δὲν μὲ καταλοῦνε

Μέσ’ τὴν καρδιά μου θρίσκεσαι
ὅταν κι’ ἂν σὲ γυρέψω
τὰ σπλάχνα μου ἐπλήγωσες
καὶ πῶς θὰ τὰ γιατρέψω.

Μὴ μοῦ πολυψηλῶνεσαι
γιατὶ ψηλὴ δὲν εἶσαι
καὶ τὸ χωριό σου ἔναι κοντὰ
καὶ ξέρω τίνος εἶσαι.

Τὸ φουστανάκι ποὺ φορεῖς
πόσο ἔχει ἢ ἀγορά του
νὰ δώσω ἔγὼ τὴν ἀγορὰ
νὰ πάρω τὴν κυρά του.

Ἦθελα νὰ παντρεύουμουν
τὸν μῆνα τοῦ Γενάρη
ὅπου εἶν' ἡ μέρα του μικρὴ
κι' ἡ νύχτα του μεγάλη.

Ἀπόψε σ' ὄνειρεύτηκα
καὶ σ' εἶδα στ' ὄνειρό μου
καὶ μεγαλύτερη χαρὰ
δὲν πῆρα στὸν καιρό μου.

Πολλὰ πουλιά μὴν κυνηγᾶς
λίγα θεργιὰ νὰ στένης
γιατὶ ἀπ' ἀγάπη ὀρφανὴ
ὥστε νὰ ζῆς θὰ μένης.

Ἦθελα νὰ μουνα νερὸ
στὸ ποταμὸ ποὺ πλύνεις
καὶ νᾶναι κάψα δυνατὴ
νὰ σκύθης νὰ τὸ πίνης.

Ἦμουμε κράχτης πετεινὸς
κι' ἐδὰ στὰ γερατεῖά μου
νὰ μὲ τσιμποῦν οἱ ὄρνια
δὲν τὸ θαστᾶ ἢ καρδιά μου.

Ἀπόψε γάτος θὰ γενῶ
τὰ δώματα νὰ πιάσω
κι' ὅπου μοῦ ποῦνε ψί, ψί, ψί,
ἐκεῖ θὰ πάω νὰ κάτσω.

Σάν ἀποθάνω μάτια μου
τί μ' ὀφελεῖ κι' ἂν κλάψης
προσπάθησε τώρα πού ζῶ
μὴν τύχει καὶ μὲ θλάψεις.

Σάν ἀποθάνω καὶ μὲ κλαῖς
ὁ κόσμος τί θὰ λήη
πρῶτα τὸν ἐθανάτωσε
κι' ὕστερα τόνε κλαίει.

Σάν ἀποθάνω νὰ μὴν πῆς
πῶς μ' ἔφαε τὸ χῶμα
μόνο νὰ πῆς πῶς μ' ἔφαε
τῆς μάννας σου τὸ στόμα.

Ν' ἀπόθαινε καὶ νᾶθρiska
τὸν χάρο νὰ κοιμᾶται
νὰ τοῦφευγα νὰ γύριζα
νὰ δῶ ποιὸς μὲ λυπᾶται

Ν' ἀπόθαινα καὶ νᾶθρεγε
ν' ἀργήσουν νὰ μὲ θάψουν
νᾶχουν καιρὸ τὰ μάτια σου
νὰ κάτσουν νὰ μὲ κλάψουν.

Ἢ μάννα πού σε γέννησε
καλλιὰ τονε νὰ κάνη
ἕνα κατσοῦλι γαλανὸ
τοῖ ποντικούς νὰ πιάνη

Ξέρω μία τέχνη κι' ἀγαπῶ
κι' ἂν θέλῃς τὸ καλό σου
σάν δὲν κατέχεις ν' ἀγαπᾶς
πάρε με δάσκαλό σου.

Νάμουνα κουλουκάκι σου
νᾶπιαίνα ὀμπρός-ὀμπρός σου
νὰ γύριζα νὰ δάγκωνα
τὸν ποδαστραγγαλό σου.

“Εμαθα πῶς παντρεύεσαι
μὲ γειά σου μὲ χαρά σου
ὄλοι νὰ φᾶν τὸ γάμο σου
κι’ ἐγὼ τὰ κόλυβά σου.

Νάχα τὴν θάλασσα κρασί
καὶ τὰ καράβια κουῖπα
καὶ τὰ θουνὰ χλωρὸ τυρὶ
καὶ τὴν ἀγάπη ποῦχα.

Δὲν ἔχω παρὰ μιὰ ἐληὰ
καὶ μιὰ κουρμούλα ἀμπέλι
καὶ θὰ ἐπουλήσω τὴν ἐληὰ
γιὰ νὰ σὲ κάμω ταῖρι.

Δὲν σ’ ἀπαρνοῦμε νὰ τραθῶ
θάσανα σὰν τὴν ἄμμο
κι’ ὅς κάμουν τὰ πουλιὰ φωλιές
στὴν κεφαλὴ μ’ ἀπάνω.

Τάσσω σου Παναγία μου
ὀκάδες τὸ λιθάνι
τ’ ὄνειρο ποῦ ὄνειρεύτηκα
νὰ μοῦ τὸ ξεδιλιάνης.

Σερβίρη σου νὰ σ’ ἀγαπῶ
μὰ μένα δὲν σερβίρη
γιατὶ εἶν’ ὁ κύρης σου φτωχὸς
καὶ μένα νοικοκύρης.

ᾠ οὐρανὲ ποῦσαι ψηλά
κατέβα κάμε κρίσι
ἀγάπη δώδεκα χρονῶν
γυρεύει νὰ μ’ ἀφήση.

Στῆς Παναγίας στὸ Μουρι
Θεργιὸ νὰ κατοικήση
νὰ φάη τῆς μελαχροινὲς
καὶ μιὰ ξανθὴ ν’ ἀφίση.

Μεραμπελιώτικα πουλιά
στο κάμπο κατεβήτη
νά γράψω στις φτεροϋγές σας
διό λόγια νά τὰ πῆτε.

Σκάσε καρδιά μου ράγισε
καὶ θγάλε δυὸ γαιῖδαρους.
Νά πᾶνε στὸν «.....»
ἀποῦ θὰ βροῦνε κι' ἄλλους.

Μὴ λέτε γιὰ τὴν Κίσσαμο
καὶ κακοφαίνετε μου
γιατ' ἐκεῖ δὲ ποτίζετε
κι' ἐμένα ὁ καντιφές μου.

Ὁ ἥλιος ἐβασίλεψε
στὰ Κεραμειὰ ἀπὸ πίσω
πῶς μοῦ τὸ λές Ἐλένη μου
νά φύγω νά σ' ἀφίσω.

Κι' ἀπὸ τὸ Μυλοπόταμο
κι' ἀπὸ τὸ Μαλεθύζι
μοῦ λέςινε νά παντρευτῶ
μὰ δὲν μ' ἄλεβερντίζει.

Ὅμορφα ποῦναι τὰ Σφακιά
μὰ ἔχουν ἓνα ψεκάδι
πῶς ἔχουν γύρω τὰ θουνὰ
καὶ γοργοσκοτεινιάζει.

Ὡς καὶ τὸ παπουτσάκι σου
κι' ἐκεῖνο ἔχει γνῶσι
σὰν περπατῆ σιγά-σιγά
τὴν κάλτσα μὴ λερῶσει

Στὸ Βάμου σπέρνουνε φακί
καὶ στὸ Ντυμπάκι ρόβι
καὶ στὰ Σφακιά βασιλικὸ
γιατὶ εἶν' ἀρχοντοχωρι.

“Εν’ ἄστρο εἶν’ στόν οὐρανὸ
γυρίζει σάν τ’ ἄλῳνι
ὅποιος μικρὸς πανδρεύεται
τὰ νειάτα του σκλαθώνει.

“Αν παντρευτῆς, παντρεύομαι
κι’ ἂν ἔτσι μείνης μένω
κι’ ἂν πᾶς νὰ γίνης καλογρηά
κι’ ἐγὼ στὰ ράσα μπαίνω.

“Οπ’ ἀγαπᾶ στὴν γειτονιά
ἔχει περίσσια χάρη
οὔτε παπούτσια καταλᾶ
οὔτε τὸν ὕπνο χάνει.

Τοῦ γάτη τὴν περιπατησιὰ
καὶ τοῦ λαγοῦ τὸ ζάλο
θὰ κάμω τρόπο νὰ σὲ δῶ
ἀπόψε δίχως ἄλλο.

“Αγάπα ἴγάπα κοπελλιές
μοῦ πήρανε τὸ νοῦ μου
μοῦ πήραν καὶ τὸν ὕπνο μου
ὅπου γλυκοκοιμούμουν.

Τί ἔπαθα κ’ ἐγήρασα
κ’ ἔβγαλα ἄσπρα γένεια
νὰ μὲ θωροῦν ἢ κοπελλιές
νὰ σκοῦν ἀπὸ τὰ γέλοια.

Μιά παντρεμένην ἀγαπῶ
κι’ ὁ Θεὸς νὰ τὴ φωτίση
τὸν ἄντραν τῆς ν’ ἀπαρνηθῆ
κ’ ἐμένα ν’ ἀγαπήση.

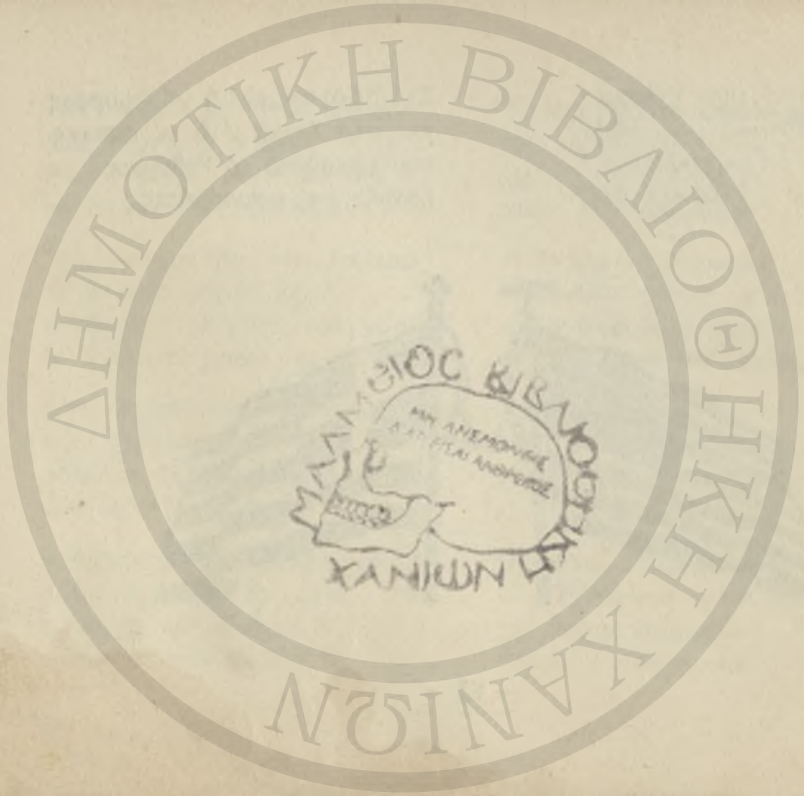
“Αγγελοι σ’ ἐβαφτίσανε
κι’ ἡ Παναγιὰ νουνά σου
γιὰ τοῦτο ὠνομάσανε
Μαρία τ’ ὄνομά σου.

Χανιώτικο μου γιασεμί
καί Καστρινό μου φούλι
γιάντα σε μερακλίδικο
καί σοῦ ζηλεύουν οὔλοι.

Στό Κάστρος εἶν' ἡ γι' ὠμορφες
καί σὰ Χανιά ν' ἡ γι' ἄσπρες
στό ξακουστό τὸ Ρέθυμνος
ξανθές καί μαυρομάτες.

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΧΑΝΙΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΑΙ ΜΟΥΣΕΙΟΝ
ΤΗΣ ΔΗΜΟΤΙΚΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΕΩΣ
ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΧΑΝΙΩΝ

АННОТИКН ВІВЛІОТН
ХАНІОН

